Caprinæ autē carnes, quæcunque in bobinis mala ſunt, omnia habent, & incoctilitatem, & flatuoſiores, & ructus magis mouentes ſunt, & choleram faciunt. Sunt autē quæ omnium optimè olent, denſæ, & iocundiſsimæ, non næ optimè coctæ & frigidæ? in iocundiſsimæ autem & malè olentes & duræ hæ peſsimæ, & quæ recentes. Optimæ autem in æſtate, autumno verò peſsimæ.

QVia carnes caprinę ſunt, paulo minùs duræ & multo acriores quam bobinæ, conſtat deteriores illis eſſe atque cum illis ſint flatuoſiores, neceſſe eſt vt ructus magis moueāt, & choleram faciant. Non ſunt autem omnes caprinæ æquè malæ, magnam enim differentiam accipiunt, ex locis quibus paſcuntur, & ex anni tempore, omnium maximam ex ætate, quanquam huius non meminit hoc loco, Verùm hæ vt etiam bobinæ quo ſunt iunioris animantis, eo ſunt meliores: adeò vt lactentium capelarum carnes bonæ etiam ſint, & ægrotis concedantur. Verùm quia alię ab alijs, etiam cum eiuſdem ætatis, & eodem anni tempore, longè differunt, opus fuit docere ſigna, ex quibus acciperetur electio, & quia vt in alijs etiam multum facit

parandi modus, hunc ſimul docuit dicẽs, ſunt quæ omnium optimè olent denſæ & iocundiſſimæ, nonne optimè coctæ & frigidæ? Legitur verò hoc cum interrogatione, quaſi dicat, ſunt. Itaque dicit optimę ſunt (hoc eſt minus malæ. Nam ad alias caprinas dicitur) quę optimè olent hoc eſt, minimè fœtent, & denſæ (ſine duritie) & gratiſsimę guſtui: comedique debẽt hæ coctę & frigidę, hoc eſt poſt elixationẽ refrigeratæ. Elixatiõe ẽm corrigitur incoctilitas, frigore acrimonia: peſsimę verò ſũt cõtrariæ quę iniocũdiſsimę, & malè olẽtes, & prodẽſis duræ, & quę recẽtes, hoc eſt recens elixę accipiuntur. Quod attinet ad anni tempus æſtate dicit eſſe optimas, & autumno peſsimas, quodquidem nõ ob temperiem aëris euenit, peſsimæ enim eſſent æſtate, ſed quòd alimentum ipſis multum ſuppetit æſtate ex virgultis nondum aridis, autũno verò deficit. Hyeme non adeò malæ eſſe (nõ ẽm ſut quæ optimę olẽt, quia plæriſq; in locis vtũtur alimẽto, quod ruralibus domib⁹ repoſitũ à paſtoribus aſſeruatur, & quod frigore tẽporis calor proprius earum emendatur, & acrimonia retunditur, & ea quæ ſupereſt melius fertur.

Procelli autem prauæ cum ſint crudæ & circumuſtæ cholericæ enim ſint & turbatoriæ porcinæ autem optimæ omnium carnium:

for-

fortiſsimæ autem neque vehementer pingues neque graciles, neque ætatis veteris victimæ. Comendendæ autem ſine pelle, aut etiam ſubfrigidæ.

PORcellos recens natos nimis humidos eſſe, & excrementoſos, ac proinde fugiendos, docet Gal. ſecundo cap. libri octaui methodi. Hanc ob cauſam eorum carnes prauæ ſunt, & choleraceæ & turbatoriæ, id eſt choleram morbum facientes, & alui turbationem. Praua enim, excrementia, & redundans humiditas, ventris vires diſſoluit, & irritat, & turbat, corrumpitur enim, ac reliqua quæ in corpore erant, vitiat. Cui rei præſtat fidem experimentum, vidimus enim nonnullos ex recens natorum porcellorum eſu hoc modo periclitatos. Quare vbi Galenus ariditate laborantibus, aut febricitantibus, concedit carnes porcellorum, intelligere debes iuniorum ſuũ, non tamen puſillorum, & recens natorum, hi enim malè coquuntur (malè enim vincitur redundans humiditas) & lędunt ventrem, replentque excrementis: præcipuè autem ſi malè præparatę etiam ſint, vt quæ malæ aſſatæ, quæ interiùs crudæ exteriùs circumuſtæ ſint. Tunc enim alijs partibus vſtione acribus, alijs

crudis, turbatur facillimè vẽter. Porcinas carnes magnopere commendat, dicens eſſe omnium optimas, atque adeò Galenus perinde ſentit in initio tertij de alimentorum facultate. Ne tamen intelige has carnes eſſe omniũ optimi ſucci: ſunt enim ſucci craſsi, ac nonnihil etiam lenti, neque dubium galinarum, caponum, & phaſianorum carnes, melioris ſucci eſſe ſuillis, & minus excrementoſas: ſed cũ ſucci ſint non mali, omnium maximè nutriũt, itaque hac ratione ſunt optimæ, quod valentiſsimæ, id eſt plurimum & firmiſsimum prębentes alimentum, idque non malum, quod athletis & foſſoribus dici Galenus eſſe experimento cognitum. Hoc ſignificans Hippocrates cum dixiſſet, porcinæ omnium carniũ optimæ, vt doceret quales eſſent eligẽdæ ſubiunxit, fortiſsimę autem (nimirum optimas dicẽs fortiſsimas intellexerat) neque vehementer pingues, neque graciles, neque ætatis veteris victimæ. Nimirum graciles & veteres ſiccæ iã ſunt, & melancholicæ, ac proinde minus ſanguinem augent, & nutriunt: pingues vituperat Gal. 3. de alimentorum facultate vt pauci nutrimenti, in huius loci cõmentario dicit, pinguedinem omnem carnibus ſui generis eſſe deteriorem, tum ad concoctionem, tum ad nutritionẽ, hoc eſt difficiliùs coqui, & nutri-

re minus, ac deterius. Hanc ſententiam ſequu tus Auicenna lib. 2. tract. 2. dicit pinguedo autẽ & adeps ſunt mali nutrimenti & pauci. Mihi verò non videtur experimentum huic ſenten tiæ reſpondere. Videmus enim puſillos pue-ros pingui ſuum carne delectari, & iubari, gra cilem non poſſe conficere, vt potè duriorem, & ſolidiorem, atque adeò omnes qui pingui-bus carnibus vtantur, facilè impingari, ac red di nitidos. Coquitur ergo pinguis caro faci-lius, & nutrit plus. Cur ergo Hippocrates for-tiſsimas dicit non vehementer pingues? certè quia alimentum quod accedit ex pinguibus infirmum eſt, & facilè colliqueſcit; vt vel hoc argumento conſtet, facilius etiam nutrire & coqui, quia eorum quæ celeriter nutriunt ſunt celeres excretiones. Igitur nõ rectè cõſuleres foſſori, aut athletæ, vt vteretur pingui ſuilla, quia etſi cito multumque nutriret, tamen quę ex ea accederet caro facile labore liquare-tur. Sunt igitur firmiſsimæ carnes, neque val-de pingues, neque valde graciles aut vete-tes, quia hæ præſtant exiguum, illæ fluxile & leue alimentum. Comedendas dicit ſuillas carnes ſine pelle, aut etiam ſubfrigidas: ſine pelle quidem haud dubie debent, quia cutis porcina ægrè coquitur, & poſt dies mul-

tas ſolet deijci aut euomi incõmutata. Quòd ſubfrigidas dicit, Galeno non placet, quia (inquit) non ſunt acres vt caprinæ. Velim verò Gal. animaduertere caprinas eum conſuluiſſe accipi ψυχρὰ id eſt frigidas: ſuilas verò ὑποψυχρὰ id eſt ſubfrigidas. Quia porcinas non vult frigidas accipi, ſed neque vrẽtes, vt à quibuſdam accipiuntur torrefactæ, vt vix deglutiri, ac neque ore accipi queant. Hoc autẽ meritò conſulit. Nã pinguia ſunt potentia acria, facilè enim inflammãtur, niſi igitur ingerantur moderatè calida, acria mox fient, atque adeò nidoroſa corruptione vitiabunt cibos.

Per aridam choleram venter inflatur, & ſtrepitus fiunt, & dolor laterum & lumborum, nihil verò deijcit aluus, ſed adſtringitur ſeruato huiuſmodi vt non vomat, ſed aluus ſubeat. Vtere igitur cito clyſtere calido & per quam pingui. Et, in aquam perũctum calidam demitte, in ſcapha collocans, calida paulatim perfunde, atque ſi ipſi calfacto aluus ſubierit, ſoluta affectio eſt. Confert quoque & huic dormire, & bibere vinum tenue & antiquum, & meracum, oleũ quoque da vt quieſcat, & venter ſubeat, & ſolutus eſt morbus,

morbus, à cibis autem & alijs abſtineat. Si autem non ceſſauerit dolor, lac aſinæ bibendum da, donec purgetur.

CHoleræ aridæ ne nomen quidem legitur apud Galenum & qui ei ſucceſſerunt, cõſentaneum tamen eſt, Hippocratem ita appellare, affectionem ventriculi cætera omnia ſimilem choleræ morbo, præterquam quòd nihil humiditatis excernatur supernè, neque infernè. itaque ſit paſsio per quam mordeatur ventriculus, ac cum eo vicinæ omnes partes, neruoſæ præcipuè, vnde dolores & anxietates naſcantur, & conuulſionis pericula, ac extremorum refrigerationes, & pulſus læſiones inſignes, quales fieri ſolent vellicato ventriculo. Non fient autem hæc à multo ſucco vitioſo, ſiquidem nihil exit, fient igitur à vapore acri, vel ſolo, vel cum pauco ſucco: vnde quædam velut fumoſa exuſtio ventriculi naſcetur. Neceſſe eſt igitur ventrem inflari à fumo, & ſtrepitum fieri nauſeãte ventriculo & flatu fumoſo interius volutato, & dolores laterum & lũborum, partibus vicinis commorſis, & diſtentis, nihil verò deijcere aluum, ſed adſtringi, nõ ſanè nihil flatus (alioqui eſſet hæc paſsio colica aut voluulus) ſed nihil ſucci vitioſi, vt per humidam. Si enim hæc cholera, eſt hoc ſolum

diuerſa ab humida, quòd à fumo fiat, vt illa à vitioſo ſucco, profectò conſentaneum eſt, per hanc flatus ſupra & infra erumpere, vt per illã ſuccos, parum autem iuuari ægrotos, intemperie aſsidue nouos fumos ſuggerente. In huius morbi curatione, conſulit imprimis cauere vomitum, ac curare vt aluus ſoluatur. Galen. cauſam reddere tentans in commentario, dicit, quàm citiſsime clyſterem exhibere, & vomitum prohibere, præcepta ſunt communia omnium quæ in ventre præternaturam continentur, & excerni debent. Vtrumque verò dubitationem ingerit, & quod Hippocrates dicit, & quod Gal. addit. Nam. 5. Epid. narrat virũ quendam athenis, qui cholera laborabat, coactum eſſe vomere, atque ita curatum: & omnes qui rationalem ſequuntur medicinã choleræ curationem inchoant à vomitu. Gale. verò paſsim dicit ventriculum vomitione vacuãdũ, vt inteſtina & caua iecoris deiectione thorax excreatione, renes & gibba hepatis mictu quomodo ergo nunc dicit, ſiquid in vẽtre cõtinetur quod excerni debeat, cõmune eſſe prę ceptum cohibere vomitum? Immo verò commune præceptum videtur, vomere, ſi quando aliter fieri debet, id quidẽ ſit peculiare, & præter præcepta communia. Sed conſidera virũ illum Athenis laboraſſe cholera humida, in qua

qua quidem principio cogendus eſt ægrotus vomere, ni ſponte vomat plus ſatis, quia vt. 6 Epidem. dicitur vomitus vomitum ſanat in ſicca verò mouendum non eſt, ne eo motu conuocata vndique bile, fiat humida, quę quia à maiori pendet cauſa, eſt periculoſior: nam ſicca eſt velut initium humidæ, quæ breui momento, niſi quis caute admodum omnem irritationem deuitet, humida fiet. Atqui Gale. cũ dicit dictis partibus dictas euacuationes eſſe proprias, non iubet earum curationes ab illis incohare, ſed abſoluere. Nemo enim ſanę mentis curet renum inflammationem incipiens à diureticis, quia ſcilicet commune præceptum eſt reuulſionem ante deriuationem, & hanc ante euacuationem molliri. Siquid præter hæc vrgentiæ gratia agitur, peculiare eſt, neque ſecundum præcepta communia: Igitur in ventriculi affectione, inferiorem aluum mouere, & prohibere vomitum, ſecundum præcepta communia præcipitur, eſtque in hac affectione factu apprimè neceſſariũ ob dicta pericula. Clyſteré ergo (inquit) ex calido & perquam pingui adhibebis, ex calido, quia vt Gal. dicit calidum prouocat frigidũ ſiſtit, ex perquam pingui, quia retundit acrimoniam, & dolores lenit. Caue autem tranſlatione à ſimili vſus, vnquam in hac paſsione, eden-

edendum aut ſorbendum des aliquid calidũ & pingue: nihil enim magis paratum eſt choleram morbum facere. Sed eorum quæ clyſtere immittuntur nihil aſcendere ſolet in ventriculum. Eadem intentione ſoluendi aluum, potes perunctũ oleo, ventrem inferiorem, & lũbos (caue enim hypochondria laxes) demittere in aquam calidam, & collocatã in ſcapha, ſenſim perfundere. Ita enim ſæpe aluus emollitur, & morbus ſoluitur: confert quoque hic dormire, quia à cibi in ventriculo corruptione plærunque naſcitur morbus, nulla autẽ ratione emendatur melius quam ſomno, neque vlla ratione meliùs cohibetur vomitus, quàm dormiendo. Siue autem intelligas dormiendũ eſſe huic à balneo, ſiue alio quouis morbi tempore, verus fuerit ſermo, modo alui ſubductioni locum des Vinum quoque tenue vetus & meracius dabis: non enim morbus hic habet ex ſeſe adiunctam febrem: cum ergo hac caret ægrotus, nihil prohibet hoc dari, & iuuerit ſomnum & concoctionem. Oleũ quoque iubet dari, vt quieſcat, & venter ſubducatur, hoc eſt vt à doloribus leuetur, & ſoluatur aluus, hæc enim ambo facit, & præterea ſiccitatem emendat. Non explicat quomodo velit dari, an ore, an per aluum, ego verò cenſeo clyſtere inijciendum, ore enim acceptum non proba-

probatur ad cholerã morbum, quia diſſoluit ventriculum: & eſt in primis vomitorium, quod dixit maximè debere caueri in hac ſicca cholera. à cibis etiam atque alijs ſorbitionibus, iubet abſtineat, quia ſcilicet morbus eſt acutiſsimus, qui vero tales ſunt ſine cibo debẽt tranſigi: accedit ratio alia qua id etiam cibi, quod dari debet, non debet à principio dari, ſed procedente morbo apponi, quòd ſcilicet ex ſacietate ventriculi pendet morbus, proinde à cibis initio debet abſtinere, ac niſi malum producatur, etiam vſque dum inclinet, & ab alijs ſorbitionibus, eis ſolum vti quæ medicamentoſæ facultatis cauſa ſuſcipiantur, vt vino antiquo & meraco, atque ſi his omnibus actis dolor non ceſſauerit, lacte aſinæ, donec ſoluatur aluus. Omnino enim ſolutione alui opus eſſe, vt hic morbus ſoluatur, ſatis ſuperque ſignificauit bis antea dicens, ſi aluus ſoluatur morbus ſolutus eſt: quod dicens, apertè inſinuauit, ſi non ſoluatur aluus, nondum ſolutum eſſe morbum, ſed medicamine aliquo opus eſſe, vt ſoluatur aluus, atqui pharmaca acria in morbo ventriculi ex acribus & ſuccis & fumis, non poſſent non eſſe periculoſa, proinde lacte aſinæ vti iubet, quod acrimoniæ ſimul occurrere, & expurgare poteſt. Verùm hoc non niſi magna quantitate facit, quod vt inſinuet Hippo-

Hippocrates non aliam quantitatem definit, quàm donec purgetur, non potes autem vno hauſtu experiri an aluus ſoluēda ſit, iubet ergo primum dare quantum vno hauſtu poſsit capere, ſi non ſoluatur, offerre iterum atque iterum, donec ſoluatur. Hoc medicamento video vix nunc vllum medicorum audere vti, quod lactis incommoda pertimeſcant, ego verò ſcio me cum magna vtilitate in huiuſmodi affectionibus eſſe vſum, neque quidem de aſinino, vt de alijs lactis generibus cenſere oportet, quia eſt valde ſeroſum.

Si autem aluus humida fuerit, & bilis ſubducatur, & vexent tormina, & vomitus & ſuffocatio, His optimū eſt quieſcere, mulſam bibere, & vomere.

CVrationem choleræ humidæ nunc docet non quidem omnia percurrens, ſed præcipua attingens, quibus indicationes maximę inſinuantur. Nimirum vomitione & alui ſubductione oportet, quæ corrigi nō poſſunt cito vacuare, ne longa irritatione retentrix reddatur omnino impotens: reliqua oportet coquere & emendare. Mulſam dat ſubducendi aluum cauſa, & quietem imperat, cauſa coquendi: ad hanc etiam intentionem pertinet

vſu

vſus inunctionum cataplaſmatum & emplaſtrorum, concoquentium & corroborātium. Gale. in commentarijs addit expurgationem non mulſa ſolum, ſed pharmaco etiam aliquo agi debere, ſi cacochymia aliqua magna ſubſit in corpore: atqui profectò mihi videtur rationi conſentaneum cum cacochymia totius corporis putatur eſſe cauſa, potius quā debilitas ventriculi, perinde atque in dyſenteria. Verum in vtraque affectione eſt auxilium illud apud vulgus periculoſum, quia ſi ægrotus moritur, vi pharmaci putant interijſſe. Cum enim id quod peracidens fit, non poſsint aſſequi, putant expurgans medicamentum neceſſario alui ſolutionem augere. Eadem ratione reprehenditur Hippocrates à Cælio aureliano theſalico, quòd virum athenis cholera laborantem vomitu curaret, lib. 5. Epidem. nimirum vt Galen. ſolet dicere, theſalici nullas aſſequebantur indicationes, præter eas quas aſſequuntur idiotæ, & populares.

Hydropum duæ ſunt naturæ, quorum hyposarcidius ſi aggreditur, vitari non poteſt alter verò cum flatibus multa indiget fœlicitate, præcipuè autem tolerantia, & fomento

fomenta, & temperantia curatur. Sicca autē & acria edat, ita enim plurimum minget, & maxime valebit. Si autem difficulter ſpiret, fueritque anni tempus æſtiuum, & ætas vigeat, & robur adſit, ſanguinem à brachio auferre oportet: & quàm minimum bibens quam plurimum laboret: & ſuillam carnoſam edat in aceto coctam, vt aduerſus arduas reſiſtat in ambulationes.

SPecierum hydropis, multas variaſque fuiſſe apud antiquiſsimos autores partitiones, alioſque duas, alios tres, alios plures differentias ſtatuiſſe, leges apud cælium Aurelianum lib. 3. tardarum paſsionum. Qui etiam interpretatur Hippocratem & dioclem. Duas tantum ſtatuiſſe differentias, hypoſarcam ſcilicet, & aſcytem. Mihi plærunque videtur eſſe inutilis altercatio de differentiarum numero, niſi ſimul de re ipſa aliqua diſſenſio ſit. Siue enim alius ponit quatuor tribus hydropis ſpeciebus, quibus vſi ſunt, Heraclides tarētinus, & cælius Aurelianus & Celſus, & Gal. & poſt hunc medici omnes, adiungens diabetem, ſiue alius duas, dedignatus anaſarcam hydropē vocare, & duas ſolum ſtatuens humidam & ſiccam: ſiue anaſarcam quidem vocans hydro

pem

pem, vt nunc facit Hippo. aſcitem tamen & tympanitem vno genere comprehendens, quid intereſt modo res dicatur eadem? Nõ ſatis intelligo, cur Aurelianus cenſeat Hippoc. ſtatuiſſe duas differentias, & eas quidem Anaſarcam & aſcytem. Nã dicit apho. 11. libr. 4. ſi tormina, & circa vmbilicum dolores, & lumborum dolor, qui neque medicamento neq; aliter ſoluitur, in hydropem ſiccum firmatur. Videtur verò & ex ipſo nomine, & ex generationis modo, non poſſe alius illi vocari ſiccus quàm tympanites. Hunc igitur Hippocrates non omiſsit. Niſi forte id dicit Aurelianus, quia vt ipſe dicit, eſt vanum atque intellectu carens, ſine vllo humore ſuperfluo laborantẽ hydropicum vocare. Sed mihi nõ placet altercari de nomine Galen. interprætatur, tympanitem etiam ob tumoris ſimilitudinem vocari hydropem, ita oportet recipi libro etiam. 4. de morbis in calce legitur hydropis, tres eſſe ſpecies, quare etſi hoc loco legatur duas eſſe, haud cenſeo Hippocratem trium ſpecierum vllam omiſiſſe, ſed comprehendiſſe duas ſpecies aſcytem inquam & tympanitem vna hac differentia, quòd cum flatibus fit. Nam etſi hoc præcipuè tympanitidis ſit, eſt etiam & aſcytis. Nam non poteſt tam multa aqua, ſine vllis flatibus eſſe concluſa. Sed hoc habeat

Nota

vtcunque modo intelligas quoſdã eſſe qui toto corpore tumẽre & albidi ſint velut pituita referti, aliis quibus in ventre intra peritoneum eſt plurimum aquæ & flatus aliquid: alios quibus eſt flatus plurimum, aquæ exiguũ, aut fortaſſe etiam nihil. Vidimus enim ex aperto cadauere nihil aquę exire, ſed craſſo flatu expirãte, totum repente ventrẽ detumeſcere. Quod dicit, hypoſarcam, ſeu anaſarcam, ſeu hypoſarcidium hydropem (nam his omnibus ſignificatur res eadem) vitari non poſſe, ſi ſemel aggrediatur, quaſi hic ſit periculoſiſsimus, nõ probo nam reuera omnium ſæpiſsime curatur, & ex minori corruptione naſcitur, vel hoc argumẽto, quòd reliquas hydropis ſpecies ſolet antecedere. Quòd dicit, eum qui curetur facillime, indigere magna felicitate, maxime probo Nam fere eſt omnis hydrops, niſi in initio cõſiſtat, incurabilis. Curationem videtur mihi tradidiſſe optimè, præter pauca quædam quę calumniæ videntur patere. Dicit illud quidem optimè (ſummum enim hac in re conſilium eſt, quodque ſæpe ſolum fuit ſatis.) Quã minimum bibat, & quam plurimum laboret: nimirum ita abſumitur aqua, qui propoſitus præcipuè eſſe debet ſcopus. Vanum etiam hic ſit, ſiquis velit neglecta aqua, hepatis, aut lie-

nis

nis,aut vteri,aut ventriculi (ex quacunque harum partium malũ inceperit) attemperationi ſtudere. Nam immanente aqua attemperari non poſſunt, & hac abſumpta, quinetiam dũ abſumitur, ipſa partium natura emendat intẽperiem. Accedit quòd eiſdem medicamentis vtrunque fit. Vtimur enim fomẽtis, quæ viſcera calfaciunt, & aquam abſummũt. ob hęc dicit, curari debere hoc malum tollerantia, laboris ſcilicet & exercitationis, fomentis vẽtri admotis calidis & ſiccis, & temperantia, ſcilicet vt temperet à potu. Eundem ſcopum intuens præcipit, vt ſicca & acria edat. Sicca certe debet accipere alimenta, & aſſa potiùs quàm elixa, quia totus victus ſiccans eſſe debet: de medicamentis verò præcipue loquitur, quia dicit ſicca & acria acrimonia enim in cibis non deſideratur (quorſum enim vities corpus, & repleas vlceribus, quæ in hydropico non ſaneſcunt?) ſed in medicamentis, vt ſint hydragoga, maximè autem vt valenter diuretica, horum enim eſt magnus in hydropicis vſus. quod;inſinuans dicit, nam ita minget plurimum & valebit. Atqui Galen. 3. de temperamentis iuxta hoc præceptum dicit hydropicos multum ſolere iubari medicamento quod paratur ex chãtaridibus. Illud fortaſſe cuipiam nõ placebit,

quod ſuillam carnoſam aceto elixam præſtat, vt poſsit ſuſtinere aſsiduas inambulationes. Certè ſi poſſet hanc ægrotus coquere nullus eligi præſtantior in hunc vſum poſſet, quia eſt cibus firmiſsimus, neque ſi hæc ſumenda ſit, melius parari poſsit, quia pinguedine ſpoliata (hoc enim dicit carnoſam) & in aceto cocta amittit humiditatem nimiam, qua his erat noxia. Itaque quia duplex huic carni vitium erat incoctilitas & humor, illud emendat elixatio (ægrius enim coquuntur aſſata) hoc acetum. Nihilominus timentes ne non poſsint tunc à debili iam homine eæ carnes coqui, dabimus plærunque alias coctu faciliores, etſi minus ſit mas, illud tamen veri habet hæc ſentẽtiæ pars ꝙ cui eæ ſint conſuetæ, vt ob id nõ diffidas coqui poſſe (ſcilicet valet plurimum cõſuetudo) nullas poſsis ad laborum tollerantiam vtilius tribuere, neque ad reliqua cum minori noxa, ſi ita parentur. Illud quoque Gale. diſplicet ꝙ mittere iubet ſanguinem in his, cum vt ille affirmat, in hypoſarca ſolũ mitti aliquando poſſit. Sed cum Hippocrates dicat ſi ætas vigeat & robur adſit, & Galen. hæc duo cum morbo magno ſtatuat mittendi ſanguinis ſcopos, nõ poteſt non ſubſcribere huic ſententiæ, niſi neget hydropem morbum magnum eſſe. Illud vnum poſsit dicere, nõ poſſe fieri vt huic mor

nota

bo

bo laboranti robur adſit, atque ita fruſtra hoc eſſe ab autore ſcriptum. Morbo quidem valde progreſſo ego ita puto: ſed neque incipiente malo, puto affuturas vires pro magna miſſione ſanguinis, ſed pro exigua, aut etiam mediocri, non videtur inopinabile, præcipue cũ malum non ingruerit paulatim intemperatis partibus, ſed affatim ſuffocari incipiente calore à ſuppreſsis menſtruis, aut hemorrhoydibus, aut euacuatione alia conſueta, aut intermiſſa exercitatione, quo ſanè caſu miſsio ſanguinis propriùs expetitur. Tunc temporis neceſſarium arbitror ſit pro modo virium ſanguinem auferre, ex brachio ſane non ſemper nam ob menſtruas euacuationes aut hemorrhoydas ex talis melius extrahitur, ſed ille reſpexit hypochondria, quorum peculiariter affectio hæc eſt. Cucurbitularum ſiccarum creber vſus poteſt his eſſe vtilis, eadem ratione qua calida & ſicca fomenta. De ſectione hydropicorum, quam paracenteſim vocabant, dubitatum eſt ab antiquis, an fieri aliquando debeat, alijs affirmantibus, velut extremũ remedium eſſe tentandam, aliis negantibus, quòd fruſtra tentari videatur. Hippocrates inſinuat faciendam, quandoquidem iubet cauere ne vniuerſim effluat aqua, ob id, ſi quando facienda, ita tamen vt non poſsit tota a-

qua, neque magna eius pars ſimul effluere. Fit adile dextrum aut ſiniſtrum, nullis muſculorũ abdominis fibris tranuerſim ſectis, ſed ſeorſum vnoquoque ſecto inter fibras ſecũdũ longitudinem, quandoquidem ita eo loco poſiti ſunt obliqui & tranſuerſi, vt ſuperioris ſectio, cum ſectione inferioris, figuram faciat. X. alij puncturis tantum vtuntur in ſcroto, qui his etiam tumet. Ego ne hoc quidem vnquam feci, ſed ſparſim per femora & ventrem ſcarificationibus non valde profundis, vtor, quia enim vlcera his non ſaneſcunt, ſatisquidem reſudat per eas aquæ quantum ferre poſſunt, atque aliquando etiam plus.

Qui ventres inferiores calidos habent, et acres deiectiones atque inæquales ſubeunt, à colliquatione ipſis, ſiquidem valentes fuerint hellebora albo rebellere: ſin minus ſuccus tritici frumentacei craſſus & frigidus, & ex lente cocta edulium, & panes ſubcineritij, & piſces febrienti quidem elixi, non febrienti verò aſsi. Et vinum nigrum febre carenti, ſi verò non aqua ex meſpilis, aut myrtis, aut pomis, aut ſorbis, aut palmulis, aut vitium œnãthe. Si verò febris non fuerit, & vexent tor-

mina

mina, primum quidem lac aſininum paucum, deinde paulatim plus, & lini ſemen, & triticea polenta mixta hordeacea & fal arum egi ptiarum eximens amaras partes, & ſpargens potui da, aut oua ſemicocta comedat aſſa, & ſimila, & millium, & chondrus in lacte coctus. Cocta hæc & refrigerata edat, & his ſimilia, & pocula & edulia ingerat.

MErito cenſet Galen. colliquationem dic hic non verā & propriè vocatam liqueſcentiam, ſed vſtionem ſuccorum. Ven tres inferiores hauddubie vocat hic inteſtina, nam cum horum affectione calida fiunt deiectiones acres & inequales: & horum affectio deſiderat eā quam tradit curationē. Si enim ad thoracis ventres dicerentur nūc ventres inferiores, ventriculus etiā intelligeretur in affectis partibus, eo verò affecto nihil minus faciēdū, quā reuellēdū helleboro albo, immo vomitio quę helleboro albo cieretur nihil minusq̄ reuulſio eſſet: ſiquidē eſſet euacuatio per partē affectā. Itaq; affectio cuius curationē nūc docet eſt diarrhœa biliosa patiētibus inteſtinis calidā intēperiē. Fieri verò pōt vt fluxio cœperit à redūdātia, & ea ipſa calorē inteſtinorū pepererit aut vt calor horū fluxionē attraxerit & exurat & quodāmodo erūt intētiones curationis eędē

quodammodo etiam diuerſæ. Nam vndecunque cœperit fluxio, deponenda, ſi fieri poſsit, eſt redundantia mali ſucci: atque refrigerandum, & mordacitati ſuccorum occurrẽdum & ſuo tempore adſtringendum. Verũ ſi calor inteſtinorum fluxionem ciuerit, refrigerationi ſtudendum magis, ſi redundantia, euacuationi. Porrò magna curationis differentia prodit ex caloris qui inteſtinis ſit, vehemẽtia, aut mediocritate. Si enim maximus calor ſentiatur in ventribus inferioribus, tentatos eſſe eos phlegmone aut eryſipelate ſuſpitio eſt, ac proinde vitanda eſt expurgatio per inferna, & reuellẽdum vomitione: ſi verò febris non fuerit, in ventribus ſcilicet inferioribus, hoc eſt exuſtio magna eo loci, expurgatio per aluum mollienda eſt. Conſtat verò harum intentionum primam eſſe debere quæ euacuandi, ſecundam quæ obtũdendi acrimoniam & refregerandi, poſtremam quæ adſtringendi. Interim toto morbo vtendum cibis ſiccis, & concoctu facilibus. Horum omnium materias recenſet hoc loco Hippocrates, quanquã vtendi occaſiones non admodum diſtinxit. Oportet tamen eas accipere ſecundum communia præcepta. qui igitur inquit ventres inferiores calidos habent, & ſubeunt acres deiectiones & inæquales à colliquatione, hoc eſt ab exuſtio

ne

ne. Acres certè quia vſtæ, inæquales hanc ipſã ob cauſam. Concoctio enim eſt quæ æqualitatem ſubſtantiæ parit in omni excretione: incoctio inæqualitatem, ſiue frigore ſiue vſtione incoctio fiat. Si (inquit) valẽtes fuerint vires helleboro albo reuellere oportet, vomitu ſcilicet. Hoc enim eſt reuellere: velut etiã ob uentriculi morbos clyſtere vti. Duo tamen adeſſe poſtulat, & vt ventres inferiores calidi ſint, & vt vires ſint valentes, alioqui abſtinendũ ab helleboro, vtendunque vomitorijs minoribus, & tranſeundum ad alia. Sin minus (inquit) ſuccus tritici fumentacei craſſus & frigidus. Hic ſuccus eſt quem amylum vocant, cuius hac in affectione eſt maximus vſus, quia obtundit acrimoniam, & craſsitudinem affert ſuccis, & obturat, hęretque partibus. Iubet verò accipi frigidum ex aliquo ſucco, vt ſimul occurrat calori partium: Et ex lente cocta edullium: hæc enim eadem facit lens, & præterea adſtringit. Et panes ſubcinerij: pro his vti ſolemus pane ad ignem toſto, aut bis cocto, vt ſiccet ſcilicet. Et piſces (inquit) febrienti quidem elixi, non febrienti aſsi. Piſces ſcilicet probi & concoctu faciles, aſsi quidẽ ne humectent, quod tamen ſi febriciret homo ferendum eſt, quia victus humidus febricitantibus conuenit. Potus verò ſit febre carenti vi-

num nigrum, ſebrienti verò aqua ex meſpilis, aut myrthis, aut pomis huiuſmodi, aut ſorbis, aut palmulis, aut vitium œnanthe, hoc eſt primis racemis vuarum immaturarum. Hæc omnia adſtringendi gratia dantur. Videtur repugnare ſentētia Hippocratis qui hoc ipſo libro dixerat, cū aluus humida eſt in febribus, vtendum potione vinoſiori magis quam adſtringētiori. Sed intellige iuxta peculiarem in vnoque indicationem, faciēdum eſſe hoc aut illud. Cum m[illegible]us eſt ad vias alias deriuare ſatius ſit vti vino albo, cum adſtringere, nigro & auſtero. Fieri verò poteſt vt in diuerſis ægrotis eis vtamur, albo, cum ex toto corpore confluit bilis, & bona pars iam conſumpta eſt, alioqui eñ nō cū minori periculo pellitur in vrinæ vias: nigro cum inteſtinorum laxitas parit diarrhœam: Sed & in eodem ægroto poteſt eſſe vtriuſque vſus vtilis, albi primū vt materia alio deriuetur, poſtremò nigri, vt aluus adſtringatur, aut pro hoc, ſi febris vini vſum prohibeat, aquæ in qua ſit coctum aliquid adſtringentium. Si verò (inquit) febris nō fuerit, hoc eſt ardor inteſtinorū qui prohibeat, expurgationem, & vexent tormina inteſtinorum, primùm quidem lac aſininum paucum, deinde paulatim plus. Paucum quidem primùm, ne lędatur ventriculus repentino vſu.

ſu, deinde plus, vſque dum, vt dixit paulo antè, aluus ſoluatur, ſeu potiùs expurgetur copioſè corpus. Poſtquam verò expurgatum ſatis ſit, ad attemperandum partes, & obtundendam acrimoniam, cibis & potibus vtendum quæ id poſsint præſtare, cuiuſmodi ſemen lini coctum, & in potu polleuta triticea cum hordeacea, & ex fabis ægiptijs demptis partibus amaris, quippè quæ ſunt calidæ & mordaces. In cibis oua recentia, aſſa, ſemidura, & ſimila, & milium, & chondrus coctus in lacte. Nam hæc ſiſtunt fluxiones, humiditatem ſiccant, acrimoniam mitigant, feruorem partium temperant.

Eius medicinæ quæ victum inſtituit, maximum eſt, animaduertere & obſeruare vt in acutis, etiam in longis morbis, & intentiones febrium, & inclinationes, vt occaſiones obſerues, & non oportet cibos offerre, & tuto cum oportet offerre, ſcias, atque etiam cum plurimum abſunt ab intentione.

QVanti momenti ſit in morbis omnibus, præcipuè acutis, cibum tempeſtiuè offerre, & cauere febrium exacerbationes, hinc intelliges, quòd cum plurima alia non exi-

exigua ſoleat Hippocrates ſimpliciter docere, huic præceptioni ſemper addit aliquid quo eius momentũ cõmendetur. Hic enim dicit διαιτητικῆς μέγιστον ἐστὶ id eſt maximum præceptum totius medicinæ, dietices eſt. primo libro huius operis in calce dixit. καὶ νομίζειν μέγα δύνασθαι τὸν καιρὸν id eſt exiſtimare oportet plurimũ poſſe, ſeu magnam vim habere, occaſionem cibi exhibendi. Quo loco hanc ſententiam ſatis explicuimus, vt non opus ſit nunc noua enarratione: ſatis erit vt euadat apertiſsima, verba vt maximè expedit diſponere: hoc ſcilicet modo. Eius medicinæ quæ victum inſtituit, maximum eſt, animaduertere & obſeruare, vt in acutis, ita etiam in longis morbis, & intẽtiones febriũ & inclinationes, atque etiam tempus quo plurimum abſunt ab intentione, hoc eſt à paroxyſmo, vt obſerues occaſiones dandi cibi, & ſcias quando non oportet cibos offerre, & quando oportet offerre, & tuto offerri poſſunt.

Agnoſcere autem oportet eos qui dolent capite, vel ob exercitationes, aut curſus, aut itinera, aut venationes, aut aliquẽ aliũ laborẽ importunũ: aut ob venerea: decolores, raucos, lie-

lienoſos, exangues, ſpirituoſos: & ſiccum tuſſientes: & ſiticuloſos. & venarum interceptiones: diſtentos hypochōdrijs, lateribus, & ſepto tranſuerſo, & torpentes, & obſcurè vidētes, & quibus aurium tinitus eſt moleſtus, & qui ſecundum vrinariam viam impotentes ſunt, ictericos, & quibus venter cruda egerit: fundentes copioſè ſanguinem ex naribus, aut ſecundum ſedem, aut in flatus redundantia exiſtentes: vel labor ipſos vehemens exercet, & non ſuperuicerint, horum nulli pharmacum dederis, periculum enim habebis & nihil iuuabis, & ſpontaneas permutationes & indicationes tolles.

FAcilè adducar vt credam orationem hāc Hippocratis non eſſe, ſed cuiuſpiam alterius minùs exacti autoris, quia vt in quouis morbo, eorum quos recēſet, datur aliquādo inutiliter pharmacum, ita nullus eorū eſt, qui non poſsit aliquando pharmaco curari. Tales verò ſunt alij quiuis morbi, quos commitari poteſt cacochymia. Non eſt autē congruens doctrinæ ratio, de quodam aut quibuſdam affirmare, quod pariter dici poſsit de quibuſ-

quibuſuis: neq; prohibere quaſi vtile nunquã eſſe poſsit, id quod poteſt aliquando eſſe noxium: id verò diſertè ſatis explicuit Gal. Illud vnum videtur dignum Hippo. quod in calce orationis dicitur, noxas ſcilicet pharmaci malè exhibiti, eſſe periculum citra cõferentiam, & permutationum ac iudicationum quæ ſpõte fieri ſolẽt ſublationẽ. Si eñ viribus non ſatis conſtantibus datur, periculum mortis eſt, ex euacuatione ſine conferentia & tollerantia facta: ſi verò conſtet & hac ſolum in re peccatum ſit, quod intempeſtiuè ſit exhibitum, velut ſi citra concoctionem aut turgentiam, non in tam apertum inciditur periculum, tamen tunc quoque producuntur morbi, ac ſi quæ permutationes aut iudicationes inſtabãt, prohibentur.

Si autem cuipiam ſanguinem confert auferre, vẽtrem firmare oportet, & ita auferre, & inediam præcipere, & vinum ipſi auferre, deinde victu conuenienti vti cætera fomẽtis & infuſionibus curare, ſi autem denſus venter tibi eſſe videatur, molli clyſtere ſublue.

Hæc ſententia veriſsima eſt, & Hippo. digna. Conſiderandum enim cum ſanguinem auferre cuipiam volumus, quo pacto habeat venter inferior, qui ſi laxus ſit, & fluat

fluat, firmãdus prius eſt, ſi fieri poſsit, ne fluente aluo & miſſo ſanguine vires præcipitentur: ſin autem ſit ſiccus, humectãdus eſt priùs clyſtere humido, ne ſi quid vitioſum ventre detinetur, diſtribuatur, raptum in venas, & võter ſicceſcat magis. Vnde cõſtat, vt ſuperiùs hoc ipſo libro indicauimus, aliquãdo clyſteré eſſe inijciendũ ante miſsionem ſanguinis, nõ ſemper iã miſſo. Quæ de victu eorum quibus miſſus iã ſit dicit, conſentanea etiã ſunt. Nimirũ non mox reficiendũ copioſè, vt vulgus putat, quaſi, vt dicebant medici è gnido, ſit mox exequandũ, ſed inediã præcipere, & vinũ auferre, non quidẽ nimis, ſed his verbis ſignificatur paulatim eſſe poſtea reficiendũ. Quia ſi copioſè datur cibus recens euacuato, malè coquetur, & diſtribuetur incoctus: Vinũ verò caput eius facilè tẽtabit. Expedit igitur à recens miſſõ ſanguine, dare cibi minus, eiuſq; tenuioris: & vinũ aut nullũ, aut dilutius ſolito, deinde cõuenièti victu vti, hoc eſt ſenſim augere. cætera (inquit) fomentis & infuſionibus curare, nõ quidem quòd omnes quibus miſſus ſanguis ſit, fomentis & infuſionibus indigeãt: ſed id dicit, inſinuans abſtinendum iã inde à maximis auxilijs eſſe, ſed minoribus his vtendũ ſi opus ſit, ac res ita poſtulet.

Si autem medicamento opus ſit, helleboro tuto ſurſum purga, deorſum verò talium

neminem. Optimum autem eſt ſi vrinæ cieãtur, ſudores prouocentur, & inambulent, & tranquillè ita ſeſe perfricent, vt non denſiorẽ reddãt habitum, ſi autem in lecto decumbat, perfricẽt eum alij. Atque ſi in thorace ſupra ſeptum tranſuerſum infeſtet eum paſsio, reſideat ſæpe, & quam minimè reclinet dum vires valeant, & ſedentem calido multo, multum temporis fricent: ſi autem aluo inferna ſub ſepto tranſuerſo habeat dolores, iaceat (conuenit enim) nulloque pacto corpus moueatur, præter fricationem.

HAud dubie hęc dictio eſt mutila, deeſtq; caput. Quandoquidem quaſi decerto quopiam ſeu morbo, ſeu ægroto, hæc dicuntur, non conſtat autem de quo. Itaque eſt hoc fragmentũ, quo de qua affectione agatur conſtare nõ poteſt, neque verò dici quippiam niſi diuinando, quid autem miri tam multis ſeculis vitiatos eſſe veterrimos codices?

Quæ verò ex inferna aluo ſoluuntur per vrinas & ſudores, ſi ſponte delabuntur mediocriter, quæ parua ſunt ſoluuntur, vehementia

verò

verò prauum. Tales enim vel intereunt, vel ſine aliis malis ſani non fiunt, ſed confirmantur quæ huiuſmodi ſunt. nota

Hæc ſententia eſt Hippo. digniſsima ſi quæ alia, tametſi à Galeno negligitur, vt quã plurimę aliæ. Eſſe autem qualem dixi, ex enarratione intelliges. Ex aluo ſolui non de morbo dicitur, ſed de deiectionibus, quaſi dicat, quæ ex aluo ſoluta euacuantur. Itaque dicit quæcunque euacuantur ex aluo, aut per vrinas, aut per ſudorem, intellige aut per quacunque aliam euacuationẽ (ſatis enim ſit tres recenſuiſſe) ſi ſponte exeunt quantitate mediocri, ſoluendis quidem morbis paruis ſunt ſatis, mediocria enim pro mediocribus ſunt magna præ paruis: verum ſi mala ſint vehementia & euacuationes mediocres, prauum ſignũ eſt. Quia ſunt decretoria non iudicantia. Talia verò vt 2. Epid. dicitur ſignificãt mortem aut difficilè iudicium: difficilè autem iudiciũ eſt, prorrogari malum, aut habere multas permutationes. Igitur, tales quibus ſcilicet per morbos vehementes euacuationes fiunt tantum mediocres, vel intereũt, vel ſine aliis mali ſani non fiunt, ſed confirmantur quæ huiuſmodi ſunt, id eſt inſanabilia fieri conſueuerunt.

Poculum hydropico: cantharidas tres, auferens caput cuiuſcunque, & pedes, & alas, tere, in tribus cyathis aquæ. Cùm autem laborauerit bibens, calido perfundatur, inunctus verò prius. Ieiunus autem bibat, comedat autem panes calidos ex pinguedine.

VSus cantharidum facete admodum docet Galenus quam ſit periculoſus, narrãs medicum quẽdam audacem, duos interemiſſe, datis alteri corporibus ſine capitibus, alis, & pedibus, alteri his ſolis ſine corporibus. Cũ enim dubitaret, an hoc loco præcipiat autor auferre caput, pedes, & alas, quaſi ſine his, corporibus ſolis ſit vtendum, an quaſi ea ſine corporibus ſint terenda & potanda, vtrunque expertus, vtroque poculo hominem occidit. Itaque vtcunque cantharidibus vtaris, periculũ maximum afferes ægroto. Nihilominus Gal. tertio de temperamentis, & tertio de ſimplicibus, commendat cantharides ad hydropicos iuxta hãc Hippo. ſententiam, verùm modum vtendi temperat, his locis, & vndecimo de ſimplicibus, quo etiã loco multos alios cantharidũ vſus docet: ſed quod ad poculũ pro hydropicis attinet, prudenter admodum docet, negans ipſas cantharidas ſolas potu dandas,

das, neque corpora ſine extremis particulis, neque has ſine corporibus, neque verò vtraſque partes ſimul, ſed vtendum medicamento compoſito ex cantharidibus, quo & exiguã admodum cantharidum portionem doſsi medicamenti reſpondere, & eas alijs rebus admodum emendatas eſſe ait. Nunc in officinis nullum medicamentũ ex cantharidibus compoſitum aſſeruatur, tamen poteſt facilè componi ex diureticis mitioribus, cum pulueris earum exigua admodũ parte, Gal. vnica doſsi centeſsimam dragmę partem affirmat citra periculum dari poſſe, plus etiam dari tuto nullibi dicit, neque immeritò eſt enim cantharis in corroſiuis venenis. Puluis paratur Galeno ex totis cantharidibus cum alis etiam & pedibus, quia ab aliquibus putantur hæc extrema eſſe alexipharmaca corporum, quaſi igitur corpora ſine his ſint futura nimis venenoſa, & hæc ſine corporibus inefficatia, vtraque accipit. Porrò parat puluerem ex cantharidibus inuentis in frumento, & habentibus lutea cingula tranſuerſim in alis, & ſuffitu aceti acerrimi necatis. Itaque hic autor haud dubie nimiam doſim venenoſi medicamenti præbet, & caput pedes & alas auferre non admodum vtiliter iubet, videtur autem violentiſsimi medicamenti vſu, reliqua vtendi

 this ratione velle corrigere: nam ex aquæ cyatribus, hoc eſt quatuor vncijs cum dimidia dari vult, & cum laborare cœperit angique ob epotum pharmacum, inungi oleo, & perfundi calido balneo, & vt ieiunus bibat, hoc eſt ante alios cibos potionem aliquam idoneam accipiat, vt aquę aut dilutivini, aut tenuis ptiſſanę cremoris, deinde comedat panes calidos ex pinguedine: nimirum hæc omnia mitigāt, & mulcent acrimoniam. Minus autem efficatia videntur mihi eſſe hæc, quam vt illis fiſſus quis, medicamentum adeò periculoſum propinare debeat. Cenſeo ſine vllo malo poſſe, hominum genus cantharidibus carere ad potiones, nam ad vngues pſorodeis, & ad leprā, & putreſcentia vlcera, cum alijs idoneis ceratis & emplaſtris, eis vti cenſeo eſſe vtiliſsimum.

Sanguinem ſupprimens. Succum fici in lana intro ponere ad venam. Vel coagulum inuolutum in nares mittere: vel chalcitim digito contrectans preme, & cartilagines exterius comprime vtraque ex parte, & aluū ſolue lacte aſinæ cocto, & caput rade, adſtringentia exhibe ſi anni tempus calidum ſit.

San-

SAnguinis fluxum ex naribus curare docet: tria priora auxilia ſub deiunctione dicens, ſuccum fici in lana, vel coagulum inuolutum, vel puluilum chalcytidis digitis preſſum in nares indere: reliqua addit vtens particula coniungendi, dicens, & aluum ſolue lacte aſinæ, & raſo capite adſtringentia appone, præcipuè ſi tempus anni calidum ſit, quia cũ hæc adſtringentia repercuciẽdi gratia admoueantur, frigida etiam ſint oportet. Nimirum tria priora eiuſdem generis ſunt remedia & facultatis ſimilis, adſtringentis ſcilicet coagulantis & exurentis. Omnia enim ea acrimoniam habent, chalcitis maiorem, mox lac fici, ſed & coagulum aliquam: omnia etiã coagulant. coagulum quidem maximè, mox lac fici, ſed & chalcitis, non nihil: & adſtringunt oĩa, maximè chalcitis mox coagulũ, deinde & lac fici. Omnibus autem his facultatibus ſiſtitur ſanguis quia coagulatus ipſe ſibi obturat porum, qui adſtrictione & corrugatione, quã exuſtio facit concluditur. Cõprimere vtraque ex parte nares iubet cum voles puluerem chalcitidis inſuflare, vt ita magis omni parti interiùs adhæreat. Alui ſolutio ex lacte aſinæ, ita verò & ex alio quouis tali medicamento, & capiti raſo adſtringentium admotio, alterius generis medicamenta ſunt, quæ proinde ſimul cũ

prioribus, aut eorum aliquo agi debent. Non enĩ quia retrahẽdi cauſa aluũ ſoluis, & capite repellis, ne à toto corpore recipiat, non vteris etiam topicis ad ipſas nares. Quod hic fluente ſanguine iubet aluum aſinę lactæ ſoluere, cũ non ita pridem dictum ſit eis qui fundunt copiosè ſanguinem ex naribus, pharmacum expurgans non eſſe dandum, nihil moror: primum quidem quia eam ſententiam Hippocratis non eſſe cenſuimus: deinde quia fortaſſè autor ille quiſquis fuerit, noluit prohibere qualécunq; alui ſolutionẽ, ſed per pharmacũ vehementer purgans, quale certè lac non eſt.

Seſamoides per ſuperiora purgat ſeſquidragmæ pondere tritum & potu datum. Miſcetur autem veratris, tertia parte potionis, & minùs ſuffocat.

IAm perijt ductus huius libri. Sparſim, iam ac citra ordinem ſunt ſcripta hæc, velut ex diuerſis cartis compilata. Hæc affert vetuſtas, mihi verò placet, nihil omittere, ſed ſingula ſeorſum expendere, vt illa ſcripta occurrũt. Præſcripta oratio continet nihil aliud quàm ſyngraphas duas potionũ vomitoriarum, nullius certè iam vſus, & quia ſeſamoydes deſideratur, & quia nullus iam eſt noſtro ſęculo medicus qui in tanta tutiorum medicamentorum

torum abundantia, quam ipſum tempus attu lit, his tam periculoſis vti velit. Prima ſyngrapha ad vomitu purgandum. ℞ ſeſamoidis tritę ſeſquidragmam oxymelitis chyatos tres ſeu vncias iiij. & ſemiſē fiat potio: ſecundam ℞ vtriuſq; hellebori & ſeſamoydis partē vnā fortaſſè obolum vnū, oxym. aut mulſæ quod ſufficit, fiat potio, Diaſcorides cum ſolo albo miſcet, atqu i ſanè ita fuerit magis vomitoriū medicamen. dicit lib. 4. cap. 147. quod eſt de ſeſamoyde, datur tritum ad bilis pituitæque deiectionem quantum tribus digitis capitur, addito veratri albi ſeſquiobolo, ex aqua mulſa. Ridiculum verò tam vehemens medicamentum digitorum apprehenſione menſurare.

Ad trichoſim: cum ſubieceris filum acui habenti foramen ſecundum acutum ſupernæ tenſionis palpebræ in infernam trāſmittens, quod ſuperius inferiori liga, & & fila tendēs colliga donec deciderint, ac ſi ſatis quidē fuerit bene eſt: ſi autem nō ſed aliquid deſit, hæc repete.

TRichoſis ſeu trichiaſis, eſt morbus palpebrarum, per quē naſcuntur pili pluresquā expediat, & extra naturalem ordinem & poſitum, ac plerunque intro verſi, vt lædāt oculos.

los huius chyrurgicam curationẽ docet, quã eandem docuit Paulus lib. 6. cap. 13. Eſt verò ea laqueum facere ex filo aliquo tenuiſſimo, vt equinæ caduæ pilo, aut ex ſerico, & eũ inijcere in pillos qui præter naturam redundant, & ita euellere, idque repetere quoties opus ſit, vſque dum nullus ſuperſit ita redundantium. Ne itaque intellige eum hic acu vti ad pungendam, aut traijciendam, aſſuendam væ aliquam particulam, ſed ſolum ad circunducendum vt oportet filum, quo in rem tam tenuẽ laqueus inijciatur. Atqui profectò neque hac arte eſt opus, faciliùs enim euelluntur forcipibus, ſed vtcunq; euellãtur, neceſſe eſt aliquid circa locum facere ne renaſcãtur, velut inungere ſanguine ranæ, aut admouere cinerem chameleontis, aut puluerem allluminis, aut aliquid huiuſmodi, aut ſi hæc ſatis non ſint, locum vrere quam fieri poſsit eleganter.

Hæmorrhoidas ſimili modo intrudes in acum craſſiſſimum lanæ ſucidæ filum, & quã maximum, ac colligabis. Securior etenim eſt huius modi curatio. Deinde comprimes & putrefaciente Vteris medicamento, neque priuſquam deciderit irrigabis. Vnam ſemper relinque, & poſtea refectis viribus purgabis helleboro

boro. Deinde exercitetur & ſudet & mane multum fricetur. Curſum deuitet, & ebrietatem: & acria, præter origanum. Vomat ſingulis ſeptimanis aut ter in mēſe, ita enim habebit optimè corpus, Vinum autem ruffum auſterū aquoſum & paucum bibat.

HEmorrhoydas dicit ſimili modo curari poſſe, exceptas ſcilicet laqueo & compreſſas donec excidant. Iubet verò laqueū fieri ex filo craſſo lanæ (vt arbitror quo minori dolore afficiatur pars, quæ alioqui tantopere cruciatur & conſtringi comprimique laqueo hemorrhoydam, & ita conſtrictæ admoueri medicamentum putrefaciens, qualia ſunt plurima metallicorum, & donec putrefacta hemorrhoys, atque ipſum laqueum exciderit, irrigatione nulla vti, poſtea verò vti irrigātibus, & temperantibus partem, vt de cocto aliquo ex roſis, malicorio, galis, aut alijs huiuſmodi, ex aqua aut vino, vt videbitur. Cauendum interim eſt in corroſiui aut putrefacientis admotione, ne partes aliæ podicis tangantur medicamine: quod chyrurgi facere norunt munientes partes circunquaquā alio medicamine emplaſtrico. Dicit tutiorem eſſe hanc curationē, intellige alijs chyrurgicis quib9 ſeccari aut vti ſolent, vt libello de hemorroydibus videre li-

cet. Verum quoniam hemorrhoydum, antiquatum præcipuè, curatio non eſt toti corpori ſecura, ſed eorundem malorum fuerit occaſio, à quibus fluentes ſolent præſeruare, qui ſanè ſunt grauiſsimi (nam & ab inſania & alijs omnibus melancholicis) iubet ſi plures fuerint non ſimul perſanare omnes, ſed vnam ſaltem relinquere, per quam vitioſus ſuccus in eã partem iam ſolitus fluere, effundatur. Quodquidem dicitur iuxta ſententiam aphoriſticam, duodecimam ſextæ ſectionis. Verùm neq; ſeruata quidẽ hemorrhoys ſit ſatis vna pro multis, niſi interim victu & alia curatione feceris, vt corpus malis ſuccis minus abundet, quod eatenus quidem poſsis perſeuerando facere, vt liceat tandem vnicam illam quam ſeruaueras curare. Proinde iubet, vt reffectis à curatione tantiſper viribus, purgetur helleboro, aut alio medicamẽto bilẽ atram educẽte, deinde exercitetur tempeſtiuè, ſudet, & mane multũ fricetur, his enim modis vacuatur corpus excremẽtis: vomat ſingulis ſeptimanis aut ter in menſe: nam vacuat hoc quoque corpus, & reuellit ab hemorrhoydibus. Curſum, & ebrietatem & acria omnia vitare iubet, & merito ſanè, nã curſu ad ſedem trahuntur excremẽta, vini meracioris & reliquorum acrium vſu, mox irritãtur hemorrhoydes, quibus alioqui ſolent irritari.

tari. Excipit origanum, quaſi hoc, etſi acre, vtile tamen ſit quia arbitror, vt dicit Dioſcorides vacuat per ventrem atros humores, & ea ratione hemorrhoydibus materiam detraxerit. concedit paucum vini ruffi auſteri, quibus ſcilicet vinũ aliquod alias ob cauſas ſit neceſſarium: nam alioqui ſatius ſit ad eam rem a qua vti: Si verò omnino dandum ſit aliquod, ſatius ſit illud dari, quá flauum, & acre quod pungat, aut nigrum etſi auſterũ quod craſſiore pleat ſanguine.

Purulẽtis diſſectos ſcillæ orbiculos in aqua excoque, aquamque valde feruefactam effunde, aliãque infunde & coque, vſque dũ tãgenti percocti & molles appareant. Deinde vbi trineris, cyminum frictum miſce, & alba ſeſama, & amygdalas nouas terens in melle, elegma tribue, & poſt hoc vinum dulce ſorbitiones autem meconij albi terens quantum acetabulum in aqua loturæ farinæ recentis, dilutum melle affuſo teppidum ſorbeat, ita tranſigat diem, deinde ad ea quæ euenient reſpiciens cœnam dato.

PVrulentos vocari apud Hippocratem, eos quibus pus intra thoracẽ cõtinetur, res eſt ſatis nota ad hos iubet parari elegma ex ſcilla,

ſcilla, melle, & ſeſamis albis, & amygdalis recẽtibus, cũ cymini fricti puluere. Hoc vt vtatur ægrotus ſummo mane copioſe, aut interdiu etiam, vt clegmata accipi ſolent. Sunt verò ſeſama & amygdalæ pectori mollia, & facilem excreationem reddentia: ſcilla extergens & incidẽs valenter: cyminum frictum ſiccat & abſumit excrementa. Deinde victum inſtituit, atque quaſi ſummo mane medicamento vti cæperit, iubet circiter horã prandij accipere ſorbitionem ex farina cocta cum melle, & cum ſeminis papaueris albi acetabulo, hoc eſt duabus vnciis cũ duabus dragmis. Hæc verò quia mel omnibus pectoralibus & cibis & medicamentis admiſcetur recte quia gaudet thorax dulcibus. Sed & ſomniferi aliquid recte admiſcetur, quia ſedat reſpirandi difficultatem, & extinguit feruorem. Pro potu iubet vti vino dulci, de quo libr. 3. dixerat ſputum aũt efficatius quã vllum aliud educi, quod dulce eſt. Ita inquit tranſigat diem, deinde ad ea quæ euenięt reſpiciens, cœnam dato. Nempe conſuetum erat Hippo. mane dare ægrotis ſorbitiones veſperi cibos: quod nunc quoq; facere iubet, ratione habita eorum quæ eueniẽt, hoc eſt an febris tunc augeatur an non, & quid poſſint vires ferre, aut non poſsint. Ita igitur ſingulis diebus agere oportet, & multos dies perſeuerare.

uerare.

Ad dyſenteriam. fabarum purarum quadrantem accippe, & rubri dauci duodecim ſtipulas leues commiſcens et quoquens, abunde lingenda porrige.

IN quibuſdam codicidus non habetur, ad dyſenteriam, ſed prioribus adiacēt hęc verba, vt videatur ſignificari hoc quoque eſſe vtile ad purulentos, in alijs tamen habetur hoc modo, & ratione extimāti mihi viſum eſt hoc eſſe magis conſentaneum, quia fabæ commēdantur à Gale. & à dioſcoride ad dyſenteriā, ob adſtrictionem daucus verò deriuat ad vrinas quod etiam influxionibus inteſtinorū vtile eſſe deprehenditur. Conſtat itaque medicamen hoc facultatibus diuerſis, ita vt idem poſſit & inteſtina adſtringere ne recipiant, & fluxionem in aliam partem deriuare.

Ad oculos ſpodium lotum abundanterq; velut farinæ maſſam ſubactum, vt ſeuum nō liquidum leue teres, ſuccoque acerbo vuæ acernæ & amaræ humectabis, & in ſole rurſum ſiccabis. Humectabis verò vt inungi poſſit, Cum autem ſiccum factum fuerit, leui trito ſicco inunge oculos, & conſperge angulos

Ad eoſdem, ſeu humidorum, ebeni dragmam

æris

æris vſti obolos nouem, croci obolos tres, hæc terens, infunde vini dulcis cotylam atticam, deinde ad ſolem pone contegens, cum exarue rint, hoc vtere. Ad dolores. chalcitidis dragmam, vuæ recipe partes duas, & exprime myrrham & crocum tere, miſce muſtum, ex coque in ſole, & hoc inunge eos qui circũcirca habent dolores ſit autem in vaſe æneo.

TRia collyria deſcribit pro oculis, duo quidem arida, tertium ad vnguenti formam. primum accipit ſpodium & ſuccum vuę acer uæ vicissim pluries ſubacta, & inſolata, iubet verò lauari ſpodium & tenuiter teri: nimirum omnia quæ in ocularibus admiſcentur, & mordacitate aliqua participãt, lauanda, & quæ teri debent, terenda tenuiter ſunt, quia lotura deponitur mordacitas, quæ oculos plurimum lædit, vt & quæ male trita, neque ſatis leuigata, illis admouentur. Eſt verò primum hoc collyrium optimum ad ſiccandum humidas oculorum fluxiones Secundum efficacius eſt, & ad has eaſdem, & ad extergendum, ſiquid pręter naturam in oculis cõcreſcit, vt ypterygium, aut adnaſcens caro, aut nuuis, quia accipit ebenum qui vt Gal. lib. 6. de ſimp. dicit, extergет & obid ocularibus rectè admiſcetur adve

tera vlcera, fluxiones & puſtulas, ſed & ęs vſtũ quod hæc eadem facit, & valenter exterget. Labari verò etiam hoc debet. Vinum quod infundit dulce eſſe vult, vt nonnihil emendet. Tertium dicit eſſe ad dolores, cõſtat verò nõ eſſe ad recentes, neq; ex recenti adhuc fluxione pendentes, ſiquidem lenirentur lacte, aut oui albumine, aut aqua ſtillatitia roſarũ. Hoc vero accipit myrrham & crocum & muſtum, quæ ſunt coquentia, ſed & chalcitidem, quæ impactos & induratos ſuccos abſumat. Fieri verò in vaſe æneo, collyrijs omnibus huius generis congruens eſt.

Vterinarum ſtrangulationum cognitio.

Comprime duobus digitis atque ſi ſentit hyſterica ſunt, ſi non, conuulſoria.

EX vterina ſtrangulatione, pati ſolent mulieres epylepſię ſimilia, dignotio verò eſt, ꝙ epileptica ſine ſenſu eſt, hyſterica ſentit etiam ſi loqui nequeat, & conuulſoriè moueatur. Proinde dicit preme duobus digitis, hoc eſt vellica quacunque lubet parte, atque ſi cætera videatur eſſe epileptica, tamen ſentit, hyſterica eſt, ſi non ſentit conuulſione vniuerſali tenetur quæ epilepſia eſt.

Hydropicis meconium rotundũ atticũ acetabulum potio ſcammæ ſpecilla tria latitu-

dine,

dine, cum polline farinæ agglutinentur, tenuiter terantur, & in catapotia conuoluantur, & dentur, deorſum aquam purgant, & ſtercus ex aluo deÿciunt. in caricas ſucci tytimali inſtilla ſeptem gutas in ſingulas, etiam pueris. Poſtea in vaſe nouo compone & aſſerua, atque ante cibum exhibe. Et meconium teres aquam infunde & cola, & farinam macera, & itrium coque, mel coctum infundens, & hydropicis edendum præbe, & ſuperbibendũ vinum dulce aquoſum: aut mulſam aquoſam quod ab excrementis meconium colligis adſerua & cura.

HOc loco meconium non ſignificat quod nuper, ſed peplium, hoc enim dicit Gal. 8. de ſimplicium facultate nonnullos appellaſſe meconium, euacuat verò illud aquã & pituitam dioſcorides pepli acetabulum dari iubet, cui fucultate & viribus ſimile eſſe dicit peplium Hippocra. merito igitur hic quoque iubetur dari meconij acetabulum atticũ. Rotundum arbitror dicere, vt ſignificet ſemẽ peplij quod rotundum & candidum eſt. Eſt alia potio, ſcammæ æris ſpecilla tria latitudine Hoc eſt quantum ter accipias latiori parte ſpecilli,

cilli,ita enim ſolent chyrurgi acres & morda ces puluercs accipere, ne digitis multum eorum recipiant: & cum farinæ polline agglutinentur teranturq; tenuiter,& confingantur catapotia,ſucco aliquo accommodato formata,& dentur. Hæc enim purgant aquam deorſum & ſtercu ſe vacuant ex aluo. Scamam æris potã ex melicrato,aquam educere, teſtatur Dioſcorides libro quinto,farina triticea additur vt materia quædam idonea, & corroſiuam ſcamæ vim emendans. Addid aliud medicamentum,quod pueris etiam dari poſſe teſtatur,carycas accipere, & in ſingulas ſeptem gutas ſucci tytimalii inſtillare, & inuaſe nouo reponere,& aſſeruare,& vtendi tempore dare ante alios cibos,non dicit quot, incipiemus verò ab vnica,& vt euenerit, adijciemus,aut ſecus.Rurſus deſcribit aliud medicamẽtum ex peplio,peplium,inquit,tere,ſemen ſcilicet,& infunde aquam & cola, & ex ita percolata aqua,& farina iterum coque, & infunde mel coctum, & hydropicis edendum prebe.Vtiliſsima ſanè & gratioſa admodum ratio præbendi medicamenta in alimentis.Superbibendum deinde dat vinum dulce aquoſum,aut mulſam aquoſam. Conſtat verò hæc exigua omnino quantitate capienda,vt & omnem potum. Monet poſtremo te

Mm cum

cum per contuſum peplium & expreſſum colaueris aquam, non debere mox reijcere, id meconium, ſeu peplium quod excretum eſt, ſed aſſeruari poſſe, vt iterum atque iterum per id aqua coletur, ad eoſdem vſus.

FINIS.

INDEX EORUM, quæ in hoc opere continentur primus numerus indicat foliū ſecundus lineam.

ANte Hippocratem quæ fuerint medicorum ſcolæ. folio. 6. pag. 1
Acuti morbi qui plurimos occidunt qui ſint. 12. pa. 1
Acutos eſſe quoſdam ſine febre. 12. pa. 2
Auxilia quoad poteſt deuitat Hip. 39. pa. 2
Aqua cur dicitur omnium fomentorum optimum. 45. pa. 1
An liceat tranſlatione vti à beneualentibus ad ægrotos. 69. pa. 1
An valentioribus debeat dari cibi plus, an minus. 71. pa. 2
Alui ſubductio in colliquantibus quibus medicamentis fiat. 105. pa. 2
Aqua cum non nutriat, cur mortem tardet. 106. pa. 2.
Aceti vires. 214. pa. 1
Acetum bilioſis vtile, melancholicis noxium. 114. pa. 2.
Acetum melancholicis exterius vtile, interius noxium. 114. pa. 2

Acetùm mulieribus cur noxium. 115.pa.1
Aqua,& de eius differentijs,delectu,& facultatibus multa. 116.pa.2
Anni tempora vt definiãtur à medicis.135.p.2
Appetentia quibus noxia. 151.pa.2
Aphoniæ nomine plurimos morbos intelligit 158.pa.2.
Apoplexiæ cauſæ & generationis modi. 161.pag.1
Apoplecticorum curatio traditur longiuſcule. 163.pagi.2
Angina Hippocrati. 166.pa.1
Anginæ differentiæ ex materia ſingularũ cauſæ,& cũratio. 166.pa.2
Anginæ curatio. 169.pa.1
Anginam curans expurgationẽ omiſsit Hippocra. 169.pá.1
Angina crebram magis quàm copioſam petit miſſionem ſanguinis. 169.pa.2
Anginæ accõmodata medicamenta quæ ſint ſiue gargarizatu accipiantur ſiue admoueantur exterius. 170.pa.2
Angina quæ periculoſiſsima. 172.pa.2
Anginæ ſymptomata quædã pathognomonica quædam ſuperuenientia. 172.pa.2
Anni tempus non eſt in eſſentia vllius morbi, neque vt ſit exquiſitus. 173.pa.1
Anginæ diuturniores in quibus fauces & ceruix

uix ſimul rubent. 174.pa.1
Aqua niue refrigerata quibus ſiſtat aluum. 183.pa.2
Auxilia communia quæ dicantur. 194.pa.1
Aſpectus ægrotãtium quid ſignificet. 195.pa.2
Alui ſuppreſſio vt clyſteri nõobediat aut glans quid ſignificet cum perſe tum cum aliis ſignis. 202.pa.1
Aphonia ſine manifeſta cauſa interitum indicat. 205.pa.2
Abſceſſum futurum per morbos, & quàm in partem quæ ſigna indicent. 206.pa.2
Abſceſſũm in partem principem fieri malũ. 206.pa.2.
Articulus antonomatice ſignificat coxam. 207.pag.2.
Articulorum fluxiones cerebrum magis quã pars alia princeps eſt paratum recipere. 281.pa.1.
Aphonia decima quarta die ſi adſit malum. 211.pa.1
Abſceſſus quid. 213.pa.2
Abſceſſum futurum ad articulos intercipit vrina multa alba & craſſa, vt factam nonnũquam tollit. 214.pa.1
Atrabiliori cur parati ſint ad conuulſiones & delitia. 214.pa.2
Abſynthium ponticum parum aut nihil ex-

terget. 216.pa.1.
Aureliani cenſura. 221.pa.1.
Ars quæcunq; tractat de ſua materia. 243.p.2
Alliū an flatum faciat diſputatur. 244.pa.1
Allia teſtantur ruſtici eſſe æſtate frigida hyecalida cur? 244.pa.2
Aurelianus reprehenditur, 156.pa.1
Aurelianus refutauit Hippocratem. 35.pag.1. &.56.pa.1.&.50.pa.2.

B.

BRachiorum tremor quid ſignificet. 202.pa.2.
Balneum cur in hoc opus venerit, & de eius facultatibus & noxis & vtendi modo & occaſione dicuntur multa. 124.pa.1.
Balneo aluo humidiori cur non vtendum. 131.pa.1
Balneo aluo adſtricta cur non vtendum. Ibidem.
Balneum quàm inſignem euacuationem facere ſoleat. 131.pag.2
Bilis vſta non coquitur, vt ſucci putreſcentes. 145.pa.1.
Bubula cur melancholicas paſsiones exacerbet. 149.pa.2.

C.

Cnidij

CNidij quomodo ſcripſerint. 6.pa.2
Calida aqua laudatur. 99.pa 2
Cauſa procathartica quantum detrahat præſagijs. 82 pag.2,
Cibus quo tempore maximè, detur intempeſtiue. 67.pa.1
Carnium multus eſus in magnis erroribus ponitur ab Hippo. 68 pa.2
Conſuetudo non debet ſeruari omnino. 71..pa 2
Colorum ſanguinis ſignificationes. 51.pa.1
Cibi leues qui ſint. 53.pa.1
Correctiua expurgantium qualia. 53.pag.2
Colorem vocat Hippocrates ſuſpicionem. 55.pa.1.
Cauſus quæ febris. 134..pa.2
Cauſum qui ſucci faciant. Ibidem.
Cauſus de quo Hippocrates agit, qui ſit. 135.pa.1.
Cauſus ex ſalſa pituita minùs ardens ſed non minus periculoſus. 146.pa.2.
Cauſi ex ſalſa pituita iudicationes. 148.pa.1
Cœna lautior debet eſſe quã prandiũ. 28.pa.2
Criſis tentata & non perfecta peſsimum ſignũ 207.pa.2.
Cerebri morbi cur noctu ingraueſcãt. 208.p.2
Cauſiillioſi curatio traditur ſatis diffuſe, & Hippocratica examinatur. 140.pa.1

Catalogus morborum in quibus miſsio ſanguinis principalis eſt. 153.pa.1
Cibus non dandus in paroxiſmis. 178.pa.1
Criſi aduentante auferēdus eſt cibus. 188.p.1
Coctione incipiente ab alterantibus abſtinendum clyſteribus vtendum vel vomitione ſicci aſſueuit ægrotus. 188.pa.1
Ceratū ad coctionem vtile. 186.pa.2
Criſim anteruerti debere ob partis principis debilitatem. 185.pa.1
Concoctio quiete magis diſtributio motu agitur. 186.pa.1
Concubitus bonus in lecto quid poſsit. Ibidē
Cruditate laborantium victus. Ibidem
Curatio tentatiua quomodo agenda. 194.p.2
Cauſa procatharti ca ad cognitionē affectus plurimum valet. 198.pa.1
Cibus recēs neceſſarius etiam plenis. 20.pa.1
Conſuetudinis indicatio prior eſt alijs. 21.p.1
Clyſteris vſus in ventris & hypochondrij dolore vtilis ad curationem & cognitionem. 199.pag.2.
Clyſter an ante venæ ſectionem infundi debeat, an poſt. 264.pa.1.&.219.pa.2.
Cibi abſtinentia nimia tollit coquendi vim. 224.pa.1
Crudorū colliquationes quas vocet. 224.pa.2
Cœna peracta an deambulandum. 242.pa.2

Caſei differentiæ & noxæ. 245.pa.1
Caſeum comedenti quantum potandum. 244.pa.1
Cicer quot modis edi poſsit,& eius facultates & noxæ. 247.pa.1
Ceratum duplex. 253.pa.2
Cœna peracta quibus mox dormiendum, & quibus non mox. 239.pa.2
Cantharidum facultates, noxæ, & parandi modus,& de earum vſu cẽſuri, 265.pa.2
Colyria tria ad oculos. 271.pa.2
Cholera ſicca quæ paſsio ſit & eius cauſæ. 255 pa.1 & 249.pa 1.
Cholera ſicca hypochondriacæ paſsioni proxima. 249.pa.2
Carnibus duris adeſum repoſitio neceſſaria. Ibidem.
Caprinarum carnium noxæ. 250.pa.1
Caprinarum carnium electio & parandi modus. 250.pa.2
Caprinæ edi debent elixæ & frigidæ cur? Ibidem.
Caprinæ cur æſtate optimæ. Ibidem.
Choleræ ſiccæ curatio. 253.pa.1
Choleræ humidæ curatio. 255 pa.2
Crura & lumbos inungere in laterum doloribus iubet Hippo. 225.pa.2
Conuulſionis tres differentiæ. 230.pa.1

Cucurbitularum vſus in hydrope. 259.p.1
Conſuetudo,& de eius mutatione multa. 68.pa.1.
Cibi adiectio vẽtriculi labor detractio quies 90..pa.1.

D.

DOrmiendum æſtate in loco frigido hyeme in calido & cur. 82.pa.2.
Debilitatis in acutis quatuor cauſæ. 84.pa.1.
Debilitato ac dolentibi cibus dari an detrahi debeat. 85.pa.2
Debilitatis cauſarum dignotio. 87.pa.1
Deſentericis quę vina eligenda. 100.pa.2
Diſſenteriæ curatorię indicationes. 101.pa.2.
Diſſenterię & dyſurię fieri ſolent ex ſalſa pituita. 146.pa.2
Dierum criticorum notitia quã ſit neceſſaria. 196.pa.1.
Dierum in parium quod intelligat Hippoc. Ibidem.
Dierum criticorum cõputatio quod fieri debeat. 196.pa.2
Dies prima totius ægrotationis quæ ſit & quo modo quærenda. Ibidem.
Dolores in morbis acutis magna habenda ratio

tio. 199.pa.1.
Deiectio nigra omnium peſsima. 200.pa.1.
Deiectiones ſincerę nomine aliter hic quã in pronoſtico vtitur. Ibidem.
Dogma antiquorum de phlegmonis generatione. 173.pa.2
Dolor lumborum nunc petit clyſterem nũc pharmacum. 177.pa.1.
Decimi quarti diei nomine iudicatoriũ intelligit. 201.pa.1
Delirii modus indicat humoris ſpeciem.
Dolor quæ tuſſiendo ſentitur. 282.pa.1
Delirantium cum dictionibus coliquãtibis 218.pa.2.
in febribus curatio. 183.pa.1
Doloris laterum ex frigore aut flatu curatio. 225.pa.1.
Diſſentericum medicamentum. 271.pa.1
Dioſcorides ſententia delente præfertur ſententiæ Gal. 248.pa.1
Diſſenteria quę ſoluatur per aſceſus & per quos. 227.pa.2.
Deambulandum ſacietate laborantibus non mouendum vehementer. 239.pa.2
Duras & incurauiles affectiones velle curare rediculum. 254 pa.2

E.

Ebrio-

Ebriatum procuratio, 241.pa.1.
Errores in victu qui in emendabiles. 76.pag.1
Expurgationis duplex ratio. 53.pa.1
Ebriorum & ſatietate laborantium poſt ſomnum eadem eſt procuratio. 240.pa.1
Emolitio apud Hippo. quid ſit. 35.pa.2
Elegma ex prius nucibus paratur biſariam. 216.pa.1.
Empoſtiotoni lumborum caratio. 231.pa.2
Empoſtiotoni lumborum diſcutio. 231.pa.1
Elegma quid ſit & eius vſus. 152.pa.1.

F.

Febris ſpeciẽ exacerbatio oſtẽdit. 200.pa.2
Febre alioqui mota per tertiũ quarto etiã die exacerbari periculo non vocat. Ibidem.
Frigus eſtremorũ in cauſo nequid vocet Hippocrates. 147.pa.1
Fame indigere dicit eos qui cibis indigent. 151.pa.1.
Facultatis animalis ſedes. 159.pa.2
Fomenta admouendi modus. 46.pa.1
Fomenta quæ & quando reicienda. 48.pa.2
Febris & ſomnus ſuperuenientia ſoluunt conuulſionem. 233.pa.1

Feces

Feces vt indicent alimentum. 107.pa.2
Fluxiones inedia commoueri. 80.pa.1
Febres vltra naturalem conſtitutionem productæ qua criſis ſpe ſint ſoluendæ ſigno. 188.pa.2
Febris lipyria cur tantam anxietatem inducat & medici ſolicitudine indigeat. 189.p.2
Febre lipyria affectis qualis cibus. 190.pa.1
Febris continua cum alibi profluuio & extremorum frigore curatio. 180.pag.2
Frigida extrema calefieri ſemper vtile non tamen perinde calida refrigerari. 181.pa.1
Fluxus ſanguinis curatio. 267.pa.1
Faſtidientes cur non poſſunt aliquid degluti re. 84.pa.1
Febris æſtuoſæ curatio. 215.pa.1.
Febris ſingultuoſa quid ſit. Ibidem.
Febris ſingultuoſa grauis eſt & periculoſa. 215.pa.2.
Febris ſingultuoſæ vniuerſam curam non tradit Hippo. ſed eáque à ſingultu indicatur. Ibidem.
Febris incõſtans qui dicatur & quid cũ adeſt medico faciendum. 192.pa.1
Febris vt dignoſcatur ex eſſentia propria. 136.pa.1.

G.

GAleni enarratio notatur. 82.pa.1.&.179 pa.2.&.73.pa.1.&.195.pa.2.&.252.p.2 &.153.pa.2.&.195.pa.1.&.102.pa.2.&.103 pa.1.&.49.pa.1.&.100.pag.1.&.242.&. 19 pa.2.&.175.pa 2.&.29.pa.1.&.223.pa.1

Galeni locus difficilis enarratur. 73. pa.1

Germana quæ vocet. 75.pa.1.

Galenus & Hippoc. vindicantur à contradictione. 76.pa.2.&.253.p.1

Galenus defenditur. 26.pa.1.

Galeni enarratio explicatur. 33.pa.1

H.

HIſtoria vtilis enarratur. 227.pa.1

Hippocrates ſtudet auxilia quoad poteſt deuitari. 39.pa.2

Hidrops eſſe poteſt ſine vlla aqua. 257.pa.2

Hidrops omnis niſi initio conſiſtat incurabilis. Ibidem.

Hidropis curatio. Ibidem.

Hidropico an mitendus ſit ſanguinis, & vnde 258.pa.2.

Hordei tres partes. 18.pa.1.

Hiſtoria mentione digna narratur. 232.pa.2

Hippo. quædam loca componuntur. 155.pa.1

Hippo. vindicatur à contradictione 82.pag.2. &.195.pa.1.&.241.pa.2.&.95.pa.2.

Hippo.locus enarratur. 81.pa.1
Hippo.interpratatur qui dixit oportere calidis vti gargariſmatis. 170.pa.2.
Hippo.qui agit de angina quæ fit ex fluxione capitis. 171.pa.1
Hip.loquitur ſecũdũ dogma antiquorũ exiſtimantium tumorem flegmoſum fieri incluſione ſpirituum ac ſanguine. 173.p.1
Hippo.arguitur & defenditur. 190.pa.2
Hippo.multis ſerapijs vſus eſt. 123.pa 1.
Hippo.vindicatur à calumnia. 179.pa.2
Hidropicorum potiones tres. 272.pa,1.
Hidropis multæ partitiones apud antiquos. 256.pa.2.
Horrendum quod ſummè lethale. 25.pa.1

I.

INdecens quid vocet & quid malum. 86.pa.1.
Iuuenis obcaliditantem temperiæ acutius ægrotant maximeque his & ſanguinolentis tumoris in capud rapiuntur. 214.pa.1
Iudicationes noſtris tẽporibus cur paucè cõtingant. 188.pa.2
Ieiunantes cur fiant triſtes & iracundi. 80.pa.2.

Ieiũ-

Ieiunantes cur timidi. 83.pa.1
Intētiones curatiuæ diarrhææ ordine recēſentur. 26.pa.2
In vnta crura vt debeant imbolui. 233.pa.2
Ieiunātes quomodo ſe debeāt gerere. 65.p.1
Ieiunium qui ferat dificilime. 65.pa.2
Intempeſtiue. 67.pa.1
Indicationi tribuendi. 28.pa.1
Interceptionis venarum ſigna. 162.pa.2
Interceptio venarum. 160.pag.2
Ieiunium ebris vt ſit malum. 241.pa.2
Inſtrumenta quibus admouentur fomenta. 45.pag.2.

L

LEguminum cōmunes noxę. 244.pa.1
Legumina variè parantur. 244.pa.2
Legumina quibus condienda. Ibidem
Locus reſtituitur. Ibidem
Lens deterior cicere. 247.pa.2
Lens cum corticibus cur albi turbationem faciat duæ opiniones. Ibidem.
Lupinus laudatur. 248.pa.2
Locus reſtituitur. 92.pa.1.&.162.pa.1.
Loquæla perturbata in acutis pręcipue ſi quarto die apareat,& cum bilioſis deiectionibus freniticum. 211.pa.2
Lauare eos qui ſacietate laborant, quomodo iubeat

iubeat Hippo. 239.pa.1
Letargo aut frenitide incipientibus non purgandum. 157.pa.2
Liber hic cur incipiat à tiſſanæ laudibus. 16.pa.1
Linguæ aſperitas hiberno præſertin tempore cum crebris animi deliquiis lethale. 103.p.2
Laboris medela quies ſed ſtatim ſubceta. 90.pa.1
Lumen & lactatio cur debilitent. 190.pa.1
Linguæ ſiccitas & nigrities per cauſum cur ſiant. 137.pa.1.
Lectus melior aut durior cur lædat. 90.pa.1
Librum hunc cur ſcripſerit. 6.pa.1
Lumbotum inflexilitas venarum repletione facta ſemper eſt tetanus. 230.pa.1
Lac aſinæ laudatur ad choleram morbum. 255.pa.1.

M.

Mittendi ſanguinis in pleuritide quantitas definitur. 219.pa.1.
Mulſa deiectiones ſynceras facit pycrocholis. 104.pa.2
Mulſa quàm vinum dulce minus ſiticuloſa. 103.pa.1
Mulſæ differentiæ ex tribus. 102.pa.1
Melicratum & hydromeli. Ibidem.

Mulſa cocta qua cauſa melior quàm cruda. 108.pa.2
Mulſa ante ptiſſanam accipienda. 108.pa.1
Mel quā vinū pluſquā duplo fortius. 107 p.1
Moibus boni moris qui ſit. 76.pa.1.
Manuum tremor ob ſacietatem. 81.pa.2
Morborum differentias vt ſtatuerint veterrimi. 10.pa.1
Mutatio coloris ſanguinis quando expectanda. 52.pa.2
Mutatio coloris ſanguinis quod modis expectetur. Ibidem.
Mutationes coloris ſanguinis fluentis, & de eis multa. 51.pa.1.
Medicorum vulgarium error. 188.pa.1
Modus quæ herua ſit non conſtat. 234.pa.1.
Morbi quibus euacuationibus ſolui ſoleant. 234.pa.2
Medicamentum expurgans inquibus diſpoſitionibus dari debeat & in quibus non. 235.pa.2.
Medicamentum expurgans datur quibus à capite fertur fluxio Ibidem.
Mutatio morbi acuti in pleuritidem lethalis abſceſſus. 34.pa.1
Milium quale diligendum. 35.pa.1
Morborū impetus primus quatuor dierū eſt. 210.pa.1.
Medicinæ vnde orta ſit. 6.pa.2

Mutatio ab otio ad laborẽ maior quã à labore ad otium & cur. 92.pa.1
Medicamentorum diuerſæ formæ pro diuerſitate locorum. 170.pa.1
Motus materiæ duplex, particularis & vniuerſalis. 200.pa.2
Mulſæ calidæ facultates. 200.pa.1
Medicus primo interroget vt habeat caput, & circa illud quædam. 199.pa.1.
Morbi & loci affecti agnitione quinq; ſignis conſtare. 298.pa.2
Medici ad ęgrotũ accedẽtis interrogationes. 198.pa.1.
Malum ex cauſa euidenti leuius quã ex interna. 196.pa.1
Morborum inconſtantium aut quos medicus nõdũ cognouerit method⁹ curatiua. 193.p.2
Melãcholicus ſuccus omniũ maximè tentat mentem & ille ſolus ſine febre. 182.pa.1.
Meconium quid ſit. 272.pa.2
Mediocres euacuationes in morbis magnis malæ. 265.pa.1
Morbus regius ante ſeptimum qui & qualis, & cur pernitioſus. 228.pa.2.
Medicus culpa vacare putatur, cum mortem prædixit. 203.pa.1
Morbi ex fluxione & ex ſacietate excipiũtur à communi cibandi regula. 57.pa.1.
Mutatio omnis vt ſit facienda. 77.pa.1

Mutationes victus & earum noxe, 77.pag.1. & 81.pa.1.
Maza quid ſit. 69.pa.1
Modus morbi quid ſit. 72.pa.2

N

NAturæ differentia plurimũ facit, vt hoc aut illo morbo quis laboret. 66.pa.2.
Niger color vbique lethalis. 201.pa.1
Nigritiei linguæ duplex cauſa,& vt diſtinguã tur. 137.pa.1.
Nerbi lumborum & crurum. 230.pa.2
Naturæ quatenus debeat medicus curationẽ committere. 146.pa.1.
Natura vtitur ijs quæ ſunt pro futura.55.pa.1

O

OLeum ad choleram morbum non proba tur. 254.pa.2
Oxymeli pro pituitoſis vt paretur.115.p.1
Oxymeli minus nutrit quã mulſa. 113.pa.2
Occaſio præcipua pars curationis. 11.pa.1.
Oxymelitis dilutioris vtilitates & noxæ. 111.pa.2.
Oxymelitis meracioris vtilitates & noxæ. 110.pa.1.
Oxymelitis differentiæ. 109.pa.1
Oxymeli ex aqua ſalſa parabatur antiquis. Ibidem.
Occaſio magnorum remediorũ in acutis du- plex

plex principium & inclinatio. 210.pa.2
Orobinas ſubſidentias quas vocet Hippocr. 215.pa.1.
ὄχρα nomine vt vtatur Hipp. 137.pa.1
Oſtocopos quid ſit & cur fiat. 136.pa.1.
Oratio quædam repellitur vt Hippocrate indigna. 203.pa.1

P

PRincipij nomine quid paſsim intelligant Hippo. & Gal. 185.pa.2
Purgatio ante concoctionem quid facere ſoleat. 188.pa.1.
Pleuritis & perineumonia non ferunt miſsionem ſanguinis vſque ad animi deliquium. 219.pa.2.
Paracenteſis hoc eſt ſectio hydropicorum an aliquando facienda & quomodo. 259.pa.1.
Potus diarrhæa laborantium quod vinum ſit album an nigrum. 261.pag.1.
Perineumonicorum & pleuriticorum curatio repetitur. 218.pa.2
Perineumonica vocat omnes morbos thoracis. 218.pa.1
Potiones tres pro hydropicis. 272.pa.1
Pinnæ narium cur mouentur in difficilimis reſpirationibus. 203.pa.1.
Porcelorum noxæ. 251.pa.1
Porcelorum nomine Galenus non intelligit lactan-

lactentes. Ibidem.
Porcinæ carnes optimæ. 251.pa.2
Porcinarum carnium quæ pars eligenda ad eſum. Ibidem.
Pingues carnes an aliis deteriores diſputatur. Ibidem.
Parcina curis ægrè coquitur. 252.pa.1
Pingue nil edendum laboranti cholera ſicca. 254.pa.2
Perineumonię nomine vt vtatur Hip. 129.p.1
Perineumonicis quando proſsint balnea. Ibidem.
Panis calidi noxæ. 69.pa.2.
Panis puriſsimi differentiæ & facultas. Ibidē
Principiū morbi & occaſione primū diſcere, non dignitate, ſed ordine. 198.pa.2.
Partibus internis benehabētibus nequit ægrotus grauiter laborare. Ibidem.
Parte internæ & præcipue quæ ſint. Ibidem.
Pulſus arririarum raro meminis Hip. 200.p.1
Perineumoniæ pituitoſæ ſigna. 226.pa.1
Pleuriticorum curatio tara. 227.pa 1
Potus frigidus inimicus thoraci. 171.pa.1
Pycrocholis licet cibum dare, vel in initijs acceſionum. 41.pa.1
Pleuritidis nomen, vt accipiat Hip. 42.pa 2
Pharmacum qua die dandum. 177.pa.2.
Paroxyſmi ſinguli afferunt motus & ſolutiones ſimiles toti morbo. 178.pa 2

Profluuium alui perpetuum cùm acuta febre caſus difficilis. 180.pa.1
Peſtilens conſtitutio. Ibidem.
Profluuium albi quod vinum petat. 184 pa.1
Paralyſis à melancholia. 161.pa.2
Ptiſſanæ laudes. 29.pa.1
Ptiſſana cur dicatur debiliſsima. 30.pa.1
Pleuritis morbus compoſitus, & eius duplicia tempora. 30.pa.2
Ptiſſana neque antequam cibus deſcenderit, neque plenis ſtercore inteſtinis dare. 31.p.1
Prædictiones certæ multis conſtant ſignis. 212.pa.2.
Potionis ſorbitionis & cibi differẽtiæ. 95.p.1
Potiones quatuor. Ibidem.
Pituita putrida an omnis ſalſa. 147.pa.1
Pituitæ ſalſæ generatio. 147 pa.2
Principale remediũ quod ſit. 152.pa.2.
Pleuritis nulla petit ſine miſsione ſanguinis expurgationem; & Hippo. ſententia enarratur. 50.pa.1
Peplium vt dicatur eſſe flatuoſum. 54 pa.2
Ptiſſana duplex. 17.pa.1
Ptiſſana duplici ratione leuis. Ibidem
Ptiſſana an ſit humida. 17.pa.2.
Ptiſſana cur non vtantur hodie medici, vt veteres. 18.pa.1
Ptiſſanę capiendę ne fiat intermiſſio. 19.pa.1

Ptiſſanam cur alij plurimum laudent,alij vituperent. 29.pa.2
Pleuriti quidam vocati ſunt ſyderati. 35.pa.1
Pleuriticis antequam miſsione ſanguinis dolor ſedari cœperit nil dandum præter mulſam aut oximeli. Ibidem
Potiones ſudatoriæ quæ,quandiu,& qua hora dentur. 234.pa.1
Puerorum morbi ſomno iudicantur.234.p.2
Ptiſſana vt paretur. 16.pa.1
Ptiſſana vnde dicatur,& quæ differentiæ. 15.pa.2.
Purè curare quid vocet Hippo. 11.pa.1.

Q

QVæ paroxyſmi pars ſit ineptiſsima ad cibum capiendum. 40.pa.2
Quæ debet medicus perſeipſum noſſe. 7.pa.2
Quæ ægrotus debet narrare. Ibidem
Quibus in morbis & quomodo imponant, qui medici videri volunt. 13.pa.1
Quarto die cur jubeat dare pharmacum. 220.pa.2,

R

RObur & natura non idem. 72.pa.2
Retentione impedita quæ mala ſequantur. 187.pa.2
Reſina probe expurgantur ventris membranæ.

næ. 216.pa.2.
Repetitionibus in operum fine omnes boni autores vtuntur. 217.pa.1

S.

SAnguinis fluxus nullus naturalis præter menſtruum. 235.pa.1
Sacietatem curandi ratio. 82.pa.1
Siſtentium aluum duplex genus. 183.pa.2
Stranguria quem petat potum. 181 pa.2
Sicca pleuritis quæ & cur dicatur. 24.pa.1
Supputatis pharmacum dari non debet. 236.pa.2.
Stranguria & catarrhus fiunt ab aſsidua defatigatione ex itinere & à multo cibo & potu. 237.pa.2
Sacietas turbatione albi ſoluitur. 239.pa.1
Somnus qualis & quo in loco eſſe debeat. 259 pa.2.
Sitis quomodo ſoluenda. 24 pa.1.
Serapia cum aqua miſcendi regula. 227.pa.2
Sorbitio cur augenda cũ os madeſcit. 25 pa.1
συςροφάσ quas vocet Hippo. 153 pa.2
Sanguis non concreſcens peſsimus. 52.pa.2
Signorum dignoſcendorũ regula ſimilia ſint au diſsimilia his quæ ſecundum naturam. 201.pa 1
Signis niſi perſeuerent parum fidendum aut nihil. 201 pa.2

Signa læthalia ſuperuenientia cito morbis accidere horrendum. 205.pa.1
Spirituoſi qui dicantur. 205.pa.2.
Signa pathonomonica cum ipſo morbo incipiunt & manent. 208.pa.2.
Silphij facultates & natura. 249.pa 1
Serapiam hieme calida æſtate frigida debent dari. 38.pa.2.
Supuratorum curatio. 270.pa.1
Sacietas quid. 199. pa.1
Sacietas in initijs acutorum maximè eſt cauêda. 199.pa 2
Suilę carnoſæ aceto elixæ an vtilis eſſet hidropicis. 258.pa.1
Sanguine miſso dari debent cibi tenuiores. 264.pa.1
Signa & inditia vt differant. 78.pa.1
Sanguinis natura. 16.pa.1
Spiritus animam ipſam eſſe opinati ſunt veteres. Ibidem
Sorbitiones tractorias quas vocet Hippocrat. 149.pa.1.
Scopi mittendi ſanguinem. 149.pa.2
Sanguinis miſsio antè expurgationem facienda. 162.pa.2
Serapia qua hora dari debeant. 113.pa.1.
Sputum coctum quale ſit. 224.pa.2
Subrubræ Hippocratis Vrinæ cuiuſdem concoctio

coctionis ſunt. Ibidem
Signis pernicioſis quouis die accidant morbi pernicioſi ſuperueniunt. 29.pa.1
Serapia dulcia pectori amica. 99.pa.1
Sputum ſine tuſsi ex pectore exire nequit. 13.pa.2
Scamonia vilem æducentium nobiliſsimum 210.pa.1.
Sanguinis fluxum quod & quando valneum prohibeant. 132.pa.1
Sitis, ſignum & cauſa febris & metus & mæſtitia melācholiæ. 136.pa.2
Signū lethale.14.die aparens. 211.pa.1
Stilla ſanguinis enaribus quam afectionem ſequatur. 213.pa.2
Sīlæ ſignificationem augent. 214.pa.2

T.

TEmpora ſingulorum paroxiſmorū ſigna coctionis afferunt. 222.pa.1
Triticum aut tepirum. 69.pa 1
Turgēte materia vtcunque turgeat præcipue ſi verſus ventrem ſemper purgandum. 209.pa.1.
Turgente materia in valde acutis purgari oportet eadem die. 210.pa.1
Turgentes humores vehementem purgationem non expoſcunt. Ibidem.
Teſticulorum tumorem ſputum ſubſequi

quirur. 214.pa.1
Tricaſis curatio. 268.pa.1
Tuſsis ſpiritualium inſtrumentorum eſt accidens. 199.pa.2.
Thorax petit tepida paulatim dari ventriculus affatim calida aut frigida. 111.pa.1
Tetani & emproſthotoni curationes. 280.pa.2.
Tempus anini non eſt de eſſentia morbi. 173.pa.1.
Tempus per accidens eſt morborum cauſa. 174.pa.1.
Tentandum in pleuritide non ſolum ob cognitionem ſed ob curationem. 34.pa.1
Titulus libri explicatur. 5.pa.2.

V.

VRinæ coctæ quæ. 145.pa.2
Venæ leoninæ quæ. 168.pa.1
Vinoſi & temulenti omniũ maximè conuulſioni & delirio etiam ex leui cauſa ſunt ob noxij. 214.pa.2
Veterum placita iuxta ſui temporis conditionem accipienda. 169.pa.1
Vinum dulce deuile eſt. 97.pa.1
Vinoſos non delectari dulci. 97.pa.1
Vini dulcis noxiæ & vtilitates. Ibidem
Vini albi & vinoſi facultas. 99.pa.2
Vina alba & dulcia cuiuſmodi eſſe ſoleant. 10.pa.2.

Vina acerba excretionem impediũt. 101. pa. 1
Venarum nomine intelliguntur etiam arterię 106. pa. 2.
Vinum quibus ægrotis dandum & quibus negandum. 121 pa. 1
Vires nihil reparat vt vinum. 122. pa. 2
Vlcera ob carnis naturam quibuſdam facile quibuſdam dificile ſaneſcunt. 91. pa. 1.
Victus inſtitutio vt debeat procedere. 74. p. 1
Vertigines in febrium initiis minâtur delirius & maximas febres. 184 pa. 2
Vlceratos & aliter ægrotantes non ſemper expedit decumbere. 91. pa. 2
Victus detrahendo magis quam addendo debere procedere. 92. pa. 2
Victus eorum qui expurgantur. 177. pa. 2
Vrina in paroxiſmorum ſolutionibus reditur leuidior & magis colore tinta. 179. pa. 1
Vetuſtiſsimi alijs morborum differentijs vtebantur ac poſteri. 179. pa 2.
Vigiliæ & ſomni noxæ. 93. pa. 2
Vini differentiæ. 96. pa. 1
Vini differentiæ quæ poſsint & quæ non poſſint coniungi. Ibidem
Vini & aquæ facultates. 70. pa. 1
Vini albi & nigri facultas. Ibidem.
Vetuſtiſsimi quas ſignorum ſindromas facerent. 218 pa. 1

Vena q̃uo latere ſecanda. 218.pa.1.
Venæ ſine coniuge ortus. 49.pa.2.
Victus eorum qui expurgantur. 55.pa.2.
Victus eorum qui pharmacum acceperunt. 220.pa.2.
Vtrum laudandum magis paucis vti medicamentis an nullis. 9.pa.1.
Victus bonus quantum habeat momentum. 9.pa.2.
Vrinas matutinas quã veſpertinas cur velint medici potius contemplari. 223.pa.1.
Victus ſanorum ægrotantium & athletarum. 15.pa.1.
Vini albi tenuis & oligophori facultas. 17.p 1
Vomitoriarum potionum duæ ſingraphæ. 267.pa.2.
Vrina nebuloſa idem ac aliquid continens. 185.pa.1.
Vrinæ craſſæ nomine coctam intelligit Hip. crudam non niſi cum addito vel alio nomine. Ibidem.
Vrinæ coctio vt parges non ſufficit neque purges quidem cruda. 189.pa.2.
Victus rectam inſtitutionem cõmendat ſepe Hippo pluſquam omnia auxilia. 262.pa.1.
Vocatione quando potentior redatur natura. 188.pa.2.
Vrinæ craſſæ & pallidæ optimæ nigræ tenues peſſi

peſsimę. 191 pa 2.
Vrinæ inequales quæ ſint, & quod ſignificent per ſe. Ibidem.
Ventris habenda cura antequã ſanguinis mutatur. 263.pa.2
Vtrum periculoſius dare plus an minus cibi, quàm expedit. 86.pa.2.
Victus ſemper ſimilis an bonus. 79 pa.2
Vaporibus ad thoracem vtendum quãdo ſit. 34 pa 2.
Vina auſtera quæ vocet Hippo. 241 pa 1.
Vini detractione curati multi qui laborabant accida cruditate. 83.pa.1.
Venarum tentio potes facere inmobilitatem conuulſioni ſimilem. 23.pa.1
Vinis multi noxæ. 140.pa.1.
Vinum cur det conuulſis. 232.pa.1.

FINIS.

COMPLVTI.

Excudebat Andreas de Angulo.
Anno. 1569.

Errata.

¶ Fol 30.fac.1.li.1 os lege is.fo.33.fac.2.lin.15. formentis leg.fomentis.fo 38.fac 1.li.29.minoris le.minus.fo 40.fa,2.li.18 defic[illegible] lege definitur,fo.46.fac 1 li 19.expreſſ[illegible] leg.expreſſe,fol.78.fac.2.lin.12 ductu, le.ducto.fo. 75.fa.1.li.19.coculis.le voculis,fo.84.fa.2.li. 4.iuſtor,le.iuſta,fol 67.fa.1.li.1.teniſtiuæ,le. intẽpeſtiuæ,fo 71.fac.1.li 24.negligẽtis,le.negligẽda,fo.77.fa.2.li.15.toris le.totis.fo.90. fa.2.li.7.homodia,le hœmodia,fo.91.fa.2.li. 10 princicio,le principio,fo.95.fa.2.li 9.tradiẽ,leg.traditæ,fol.106.fac.2.lin 2.citiſsima, leg.citiſsimè,fo.114.fac.1.lin.27 ciadorũ,leg. acidorum,fo.122.fac.1.lin.10 quotusq̃is,le. qutusquiſq;,fo.136.fa.1.lin.8.quam, leg.qua fo.196.fac.2 lin.25 repetita,le.repetitam,fol. 172.fa 1.li.16.calica,leg calida, fol.174.fac.1. lin.21.faces leg.fauces,fol.186.fac.1.lin 21.ſtagalis, leg ſtragulis,fo 109.fac.1.lin.26.ſtatis le.ſtratis,fol.196 fac.1.lin.phirimi leg. plurimi.fol.203 fac.1.lin.26.febri ficris,leg.febris fieri.fol 207.fac.2.lin.1.quonto, leg.quanto. fo.208.fac 2 lin.19.aus,leg.aut,fol.148.fac.2. lin.13.cauſis,leg.caulis,fol.260.fac.1.lin.9.dic lege dici.

Pedro

45
266

5.435